

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WIDOW'S HUSBAND'S SECRET

LIE

A
SATIRICAL
NOVELLA

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

FREIDA
McFADDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DUL KADININ KOCASININ GIZLI YALANI

HICIVLI BIR ROMAN

FREIDA MCFADDEN

İÇİNDEKİLER

[Önsöz Bölüm 1](#)
[Bölüm 2 Bölüm](#)
[3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm](#)
[6 Bölüm 7](#)
[Bölüm 8 Bölüm](#)
[9 Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Sonsöz](#)
[Kötü Randevu SOS!!!](#)
[Ayrıca Freida McFadden](#)
[Yazar Hakkında](#)

Hiunuihikhjjkj;'Ljk////////////////ffgf için

(Kusura bakmayın, kelim klavyemin üzerinden o kadar çok geçti ki, sonunda ithafı onun yazmasına izin vermeye karar verdim)

PROLOGUE

KATILIN KİM OLDUĞUNU BİLDİĞİNİ SANIYORSUN.

Çok açık olduğunu söylüyorsun. İlk bölümden beri biliyordun. İlk paragraf. İlk cümle. İlk harf.

Ama yanıyorsunuz. Bu antagonistin kimliği hakkında açık bir şey yok. Kırmızı ringa balığı üstüne kırmızı ringa balığı kullandım, sahte kimlikler, güvenilirmez anlatıcılar ve uydurma kanıtlarla ördüm. Öldüğünü sandığınız en az üç kişi aslında hayatta.

Gerçeği bilmenin hiçbir yolu yok. Katilin aslında Steve olduğunu tahmin etmenizin hiçbir yolu yok.

Bekle. Oh, kahretsin.

Ugh. Zaten kimse önsözü okumuyor.

1

ECZANEDE ŞAMPUANLARA GÖZ ATARKEN
takip edildiğimin farkındayım.

Daha önce hiç takip edilmedim. Neden takip edileyim ki? Ben bir casus değilim. Yine de neler olduğunu hemen anlıyorum. Bir odaya girdiğinizde içgüdüsel olarak herkesin sizin hakkınızda konuştuğunu anlamanız gibi. (Bu bana çok olur.)

İşte bu sayede, daha önce hiç takip edilmemiş olmama rağmen, arkamda beni izleyen biri olduğunu biliyorum. Beni bu eczaneye girerken gören ve her hareketimi takip eden biri.

Birinin beni takip ettiğini fark etmeden önce hangi şampuanı alacağıma karar vermeye çalışıyordum. Son birkaç hafta benim için inanılmaz zor geçti ve alışveriş gibi sıradan bir faaliyete geri dönmek beni rahatlatıyor. Bu benim normal hayata dönmek için attığım ilk adım.

Her zaman kullandığım marka çay ağacı yağından yapılıyor, nane gibi kokuyor ve saç derimi derinlemesine temizleyip tazelemesi gerekiyor. Ancak ne zaman şampuan alışverişi yapsam kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Daha fazla nemlendiriciye mi ihtiyacım var? Daha mı az nemlendirici? Öyle mi

saçım yağlı mı kuru mu? Saçım ile ilgili bu temel gerçeği bilmeden otuz dört yıllık hayatımı nasıl geçirdim?

Biri beni izlemese bile, çok bunaltıcı. Hindistan cevizi sütü şampuanı diye bir şey aldım. Hindistan cevizi yağı ve yumurta beyazı proteini içerdiğini söylüyor. Diyetimde neden yumurta beyazı proteinine ihtiyacım olduğunu anlayabiliyorum ama saçımda buna ihtiyacım var mı? Şişeyi inceliyorum, on heceden fazla olan birçok maddeyi içeren çok edici derecede uzun içerik listesini inceliyorum, hiçbirini Hindistan cevizi veya yumurta ile ilgili olan.

Ve sonra, dodesenilsüksinatın ortasında, başımı çevirdim. Beş saniye önce, bir çift gözün beni delip geçtiğini hissettim. Hayatım üzerine bahse girebilirdim. Ve şimdi şampuan reyonunda tamamen yalnızım. Sağa sola bakıyorum ama kimse yok. Kimse beni izlemiyor.

Hayal görüyor olmalıyım. Görünüşe göre hayatım, insanların beni takip ettiği halüsinasyonunu gördüğüm bir noktaya ulaştı.

Şampuan alışverişi stresli bir uğraş olmamalı. Grant ile ilk kez tanıştığım da tam olarak bu aktiviteyi yapıyordum. Tıpkı bugün olduğu gibi şampuan reyonunda durmuş, saçımın daha fazla mı yoksa daha az mı yüzey aktif maddeye ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışıyordum ve Grant birkaç metre ötede, reyonun diğer tarafındaki sabuna bakıyordu.

Elbette onu fark ettim. Grant Lockwood gibi bir adamı görmezden gelmek zordu. Ama işin vahşi yanı, onun da beni fark etmesiydi.

Şaşırtıcı derecede mükemmel dişleriyle bana gülümsedi ve "Şu anda saçında her ne kullanıyorsan, onu tekrar almalısın, çünkü mükemmel" dedi.

Neredeyse bir yıl sonra evlenmiştik.

Sanırım beni buraya getiren de bu nostalji duygusu olabilir. Bir de şampuan şişemin neredeyse boşalmış olması. Ters çevirip olabildiğince sert sallamayı denedim ama sadece on sent kadar sıvı çıkarabildim.

Raftaki hindistan cevizi yağlı şampuanı değiştiriyorum ve denenmiş ve güvenilir çay ağacı yağını alıyorum. Her şeyden önce, ben bir alışkanlık yaratıyım. Ayrıca, şampuanımın parasını ödeyip buradan defolup gitmek istiyorum.

Kasiyerlere doğru yürürken kahverengi şişeyi elimde tutuyorum. Ve her adımda, hâlâ izlendiğim hissinden kurtulamıyorum. Belki de hepsi kafamın içinde bir halüsinasyondur. Ama sanki orada biri varmış gibi hissediyorum.

Duruyorum. Tekrar döndüm. Hala kimse yok.

Kendini kaybediyorsun, Alice. Şimdi de takip edildiğini düşünüyorsun. Sırada ne var?

Kasaya giden yolu yarıladığımda güneş gözlüklerinin sergilendiği bir vitrinin önünden geçiyorum. Ekim ayının ortasında artık güneş gözlüğü havası pek yok ama yine de orada duruyorum. Güneş gözlüğü dizisi, şampuanların sayısından sadece biraz daha az bunaltıcı. Polarize olan bir çift koyu renk gözlük alıyorum. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama önemli olmalı çünkü gözlüğün üzerindeki etikette büyük harflerle yazıyor.

Güneş gözlüğünü takacakmışım gibi bir hareket yapıyorum ama onun yerine gözlüğü yüzümde modellemek için kullanılan küçük aynaya bakıyorum. Bugün gevşek ve cansız görünse de alev kırmızısı saçlarımı net bir şekilde görebiliyorum. İnsanlar bana sık sık canlı deniz yeşili gözlerim için iltifat ederler, ama şimdi şişmişler ve kenarları pembeyle kaplanmış. Yorgun görünüyorum.

Ama tek gördüğüm bu değil. Aynada, arkamda duran bir adamı seçebiliyorum. Beni izliyordu. Benden birkaç yaş büyük, yaklaşık otuzlu yaşların sonunda. Koyu sarı saçları düz ve güneşten altın rengi beneklerle süslü. Keskin yüz hatları. Kare bir çene. Kararlı görünümlü mavi gözler.

Bir nefes çekiyorum. Bu adam tıpkı Grant'e benziyor.

Yansımda cesaret edebildiğim kadar uzun süre onu izliyorum ve sonra dönüyorum. Ama beklediğim gibi ortadan kayboldu, sanki hiç

ilk etapta var oldu.

Bir mide bulantısı dalgasını geri ittim. O adamla Grant arasındaki benzerlik tekinsizdi. Tabii ki, aynanın bir parçasına iyice bakmak zordu ve adam benden en az yirmi metre uzaktaydı. Görünüşteki benzerlikleri sadece hayal etmiş olmam tamamen mümkün. Aslında en iyi açıklama da bu.

Polarize güneş gözlüklerini vitrine geri koyuyorum. Kasalara ulaşana kadar koridorda yürümeye devam ediyorum ve öğleden sonra ikide olması gerekenden çok daha uzun olan bir sıraya katılıyorum - önümde birkaç kişi var ve sonsuza kadar sürecek gibi görünüyorlar. Bir kadın çekle ödeme yapıyor. Çek mi? Gerçekten mi? Bu yüzyılda kim çekle ödeme yapar ki? Altın biblolarla da alışveriş yapıyor olabilir.

Ve tüm bunlar olurken ensemde ürpertici bir his var. Grant'e benzeyen adamı aramak için son bir kez etrafımda dönüyorum. Fotoğraflarınızı bastırabileceğiniz tezgahın, atıştırmalık yiyecek reyonunun ve tüm kadın hijyen ürünlerinin bulunduğu reyonun önünden geçiyorum. Ama orada kocama benzeyen kimse yoktu.

Sakinleşmem gerek. O güneş gözlüğünün aynasında her ne gördüysem hayal görmüş olmalıyım. Ya da optik bir yanılsama. Ama hatırlamam gereken en önemli şey, onun Grant olmadığı. Ben şampuan seçerken ve güneş gözlüklerine göz atarken eczanenin ortasında durup beni izleyen kesinlikle kocam değildi. O olamazdı.

Çünkü kocam öleli iki hafta oldu.

2

ÇOK GÜZEL BİR EVİM VAR.

İlk iki katı tamamen yenilenmiş eski bir ev, ancak çatı katına henüz dokunulmamış. Ben taşınmadan önce uzun yıllar Grant'a aitti ve neden evin en üst katını yenileme zahmetine girmediğini hep merak etmişimdir ama çok da derinlemesine araştırmadım. Ev, beyaz süslemeli kahverengi tuğlalardan yapılmış ve çatıdan görkemli bir şekilde yükselen büyük bir bacası var. Evde, bir dergide Long Island'daki bu mahallenin eyaletteki en iyi okullardan bazılarına sahip olduğunu okuduktan sonra çocuklarla doldurmayı hayal ettiğimiz beş yatak odası bulunuyor.

Bugünlerde, sadece boş görünüyor.

Garaj yoluna girip iki arabalık garajımızın hemen dışına park ettiğimde, ön verandamda yoga pantolonu ve kapüşonlu bir tişört giymiş, kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, elinde büyük dikdörtgen bir tabak tutan bir kadın buluyorum. Bu Poppy, kapı komşum ve en yakın arkadaşım ve elinde güveç olduğunu tahmin ettiğim bir şey var.

Başka bir güveç istemiyorum. Ancak Grant öldüğünden beri insanlar tek istediğimin güveç olduğuna karar vermiş gibi görünüyor. Onlardan daha fazla aldım

Çiçekler, güveçlerin daha çok ailevi bir şey olmasına ve benden sadece bir tane olmasına rağmen. Buzdolabım erişte ve kremalı mantar çorbasından oluşan katı bir kütle olmaktan sadece bir dikdörtgen tava uzakta.

Motoru durdurup Lexus'umdan iniyorum, elimde çay ağacı yağlı şampuanımın bulunduğu kahverengi kâğıt torba. Poppy beni görünce neşeleniyor, bana el sallayabilmek için tabağı bir elinin üzerinde dengeliyor. Bir an için tabağın düşüp her yere yumurtalı erişte ve brokoli dökülmesini umuyorum.

"Alice!" diye sesleniyor. "Sana yemek getirdim!"

Gülümsemeye çalışıyorum ama gülümsememin gözlerime, hatta burnuma bile değmediğinden şüpheleniyorum. "Çok düşüncelisin."

Bir güvecin nasıl ısıtılacağını çok iyi bilmeme rağmen, "Bunu fırında 350 derecede otuz dakika pişirin," diye cıvıldıyor, çok teşekkür ederim.

Evin kapısını açıyorum. Bir an için yine birinin beni izlediğini hissediyorum. Poppy kapıyı açmamı beklerken hevesle gülümsüyor ama yüz ifademi fark edince gülümsemesi bozuluyor.

"İyi misin Alice?" diye sorar.

İnsanlar bana bunu sorup duruyor. Nasıl iyi olabilirim? Kocam öldü. Otuz sekiz yaşına bir ay kalmıştı ve ateşli bir araba kazasında öldü. Tam olarak nasıl iyi olabilirim ki?

Yine de bunları söyleyemem. Asıl sordukları şey, aniden hüngür hüngür ağlamaya başlayıp, yumruklarımın saçlarımı yolup, sonra da çatıya çıkıp kendimi aşağı atıp atmayacağım. Asıl soru bu.

"Ben iyiyim," diyorum.

Sonunda kapıyı açmayı başarıyorum ve Poppy elinde güveçle peşimden geliyor. "Aç mısın?" diye sordu. "Şimdi senin için ısıtabilirim."

Ona güveçten her zerremle nefret ettiğimi söyleyemem. Bana beş tane yaptıktan sonra olmaz.

"Hayır, teşekkürler." Ön kapının yanındaki vestiyer dolabını açıyorum -evdeki içeri girmenize izin vermeyen birkaç dolaptan biri. Dolabın tavanına monte edilmiş LED ışıklara bakıyorum ve nefesimin altında usulca küfrediyorum. İşe yaramaz. "Gerçekten aç değilim."

"Sana çay yapayım o zaman," diyor Poppy.

Ben de aslında çayı sevmediğimi söyleyemeden (içine biraz süt koyarsanız ancak katlanabiliyorum), Poppy mutfağıma giriyor. Bir tencereye ılık su dolduruyor ve kaynaması için ocağa koyuyor. Bir kutu bitki çayı bulana kadar lavabonun üzerindeki dolabı arıyor. Grant'e ait olmalı.

Poppy çayı demlerken ben de oturma odasında dolaşıyorum. Bu odada bana Grant'i hatırlatmayan çok az şey var. Televizyon seti neredeyse komik derecede büyük, çünkü paramız olduğunu ve kendimizi şımartmamız gerektiğini söylemişti. Mağazada hayranlıkla baktığımı gördüğü ve fahiş fiyat etiketine rağmen almakta ısrar ettiği antika sehpa var. İtalyan deri kanepede bile her zaman oturduğu yerde bir göçük var.

Ancak en çok anı, şöminenin üzerindeki şömine rafında duran çerçevelere yansıyor. İlişkimizi başından sonuna kadar kataloglayan fotoğraflara daha yakından bakmak için Doğu halımızın üzerinden geçiyorum. İkimizin şık bir deniz ürünleri restoranında, ilk buluşmamızın yıldönümünü kutlarken çekilmiş bir fotoğrafımız var. Düğün fotoğrafımız: Ben beyaz dantelli bir gelinlik giymişim, kıpkırmızı saçlarım Fransız düğümü şeklinde toplanmış, küçük dallar yüzümün yan tarafına düşüyor ve Grant smokin içinde müthiş yakışıklı görünüyor. Cancun'daki balayımızdan bir başka fotoğraf, sahilde mutlu ve bronz görünüyoruz.

"Onu çok özleyorsun olmalısın."

Poppy'nin sesi arkamdan geliyor ve neredeyse yerimden sıçıyorum. Arkamı döndüğümde elinde dumanı tüten bir fincan çay tuttuğunu görüyorum. Kaba olmamak için aldım ve şimdi

Burada durup, bu iğrenç çayı tutup, içiyormuş gibi yapmak zorundayım.

Poppy benim en yakın arkadaşım, çay içmekten hoşlanmadığımı bilir diye düşünürsünüz. Aslında benim hakkımda bilmediği çok şey var.

"Hazır sıcakken için" diyor bana.

İstemeye istemeye çaydan bir yudum aldım. Şaşırtıcı değil, berbat. Çünkü bu çay.

Poppy yanıma oturuyor ve sehpanın üzerinde duran ciltsiz kitabı boş boş eline alıyor. Açıklamayı okuyor ve sayfaları çeviriyor. "The Boyfriend... Bu iyi mi?"

"Evet, bayıldım. Ama daha ikinci sayfadayım ve sonunun ne olacağını çoktan bildiğime eminim." Çayımdan belli belirsiz bir yudum daha alıyorum. "Yazar Freida McFadden'ı hiç duydun mu?"

"Hayır."

"Psikolojik gerilim romanları yazıyor. Kısa bölümleri ve çok edici ama aynı zamanda tamamen aniden ortaya çıkan bir sürü ters köşesi olan türden."

"Hala hayır." Tereddüt ediyor. "Oh, bekle. Grinin Elli Tonu'nu o mu yazdı?"

"Uh, hayır."

"Harry Potter mı?" "Hayır."

"O zaman hayır, adını hiç duymadım. Başka ne yazmış?"

"The Housemaid."

"Hizmetçi mi? İngiliz mi?" Poppy sorar. "Oh, emin değilim. Evet, muhtemelen."

Poppy ciltsiz kitabı masaya geri atıyor. O ayağa kalkıp şöminemin üzerindeki fotoğrafları incelerken ben çayımdan bir yudum daha alıyormuş gibi yapıyorum. Fotoğrafları tek tek inceliyor, dudaklarına yayılan bir kaş çatma hali var. "Birlikte çok mutluydunuz. Bu sizin için çok zor olmalı."

Hiçbir fikrin yok Poppy, ona söylemek istiyorum. Şampuan alırken Grant'i görmem çok zor.

Onun yerine "Evet," diyorum.

"Bazen hepimizin belli bir miktar mutluluğa sahip olduğunu düşünüyorum," diye düşünüyor. "Ve sen ve Grant birlikte olduğunuz süre boyunca bundan çok fazla yaşadınız. Belki de sadece... hepsini kullandınız."

Harika teori, Poppy. Gülümsemeye zorluyorum. "Kesinlikle kutsanmıştım."

"Ve o zaman öyle görünmemiş olabilir," diyor, "ama sonunda hamile kalmaman iyi bir şey oldu, her ne kadar sen ve Grant'in bunu umduğunuzu bilsem de."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, üst kattaki tüm o fazladan yatak odalarını düşünüyorum. İçlerinden birini çocuk odasına dönüştürmekten bahsettiğimizde Grant'in gözleri parlıyordu ama sonra her ay regl oluyordum ve o dile getirilmeyen hayal kırıklığı yaşıyordu.

Avucumu karnıma bastırıyorum.

"Sadece bilmeni istiyorum ki," diyor Poppy, "sen benim en iyi arkadaşımsın ve neye ihtiyacın olursa olsun, ben senin için buradayım."

Ama Poppy'yi dinlemiyorum. Omzunun üzerinden, evimizin yan tarafına bakan pencereye ve benim evimle Poppy'ninki arasında uzanan dar ve ıssız yola bakıyorum. İki ev, benim evimi çepeçevre saran bir çitle birbirinden ayrılıyor.

Bir an için pencereden bana bakan bir yüz olduğuna yemin edebilirim.

3

POPPY EVE GITTİKTEN SONRA SARMAL MERDİVENLERİ TIRMANIYORUM, İkinci kata ulaşana kadar her adımda gıcırıyor ve inliyor.

Bundan daha yükseğe hiç çıkmadım - dışarıdan kilitlenen tek bir oda içeren tavan arasına bir kez bile çıkmaya cesaret edemedim. Grant odanın, benden önce burada yaşayan ve biz tanışmadan çok önce trajik bir kazada ölen merhum eşi Rebertha'ya ait eşyalar için depo olarak kullanıldığını söylüyor. Anahtarım bile yok.

Koridorda ilerlerken yukarıdan bir ses geliyor. Bu evde yaşadığımız süre boyunca sık sık gizemli sesler duydum - çarpma ve inleme sesleri ve bir keresinde çığlığa çok benzeyen ama Grant'in rüzgar olduğunda ısrar ettiği bir şey. Bunların normal "ev sesleri" olduğunu ve daha önce hiç eski bir evde yaşamadığım için anlayamadığımı açıkladı.

Tavan yukarıdan gelen bir başka gümbürtüyle sarsılınca duruyorum. Gürültü ayak seslerine çok benziyordu. Yukarıda biri mi var? Bu mümkün mü?

Hayır, olamaz.

Asla girmeme izin verilmeyen gizemli tavan arası odasına dair düşüncelerimi bir kenara itip ebeveyn yatak odasına doğru ilerliyorum. Grant gitmiş olsa da ben hâlâ yatağın sağ tarafında uyuyorum. Artık uzanabileceğim koca bir kral yatağım olsa da bu alışkanlığımdan vazgeçemiyorum. Ölümünden beri her gece, birkaç kez sarsılarak uyandım, bekliyor için bkz. onu uyuyor sağlam bir şekilde üzerinde yanımdaki şilte. Ama yatağın onun tarafı hep boş.

Yatak hâlâ onun gibi kokuyor. Ölümünden bu yana çarşaflar iki kez değiştirildi ama kokusu hâlâ duruyor. Bütün oda onun sandal ağacı kolonyası gibi kokuyor.

Keşke hayatımda kocamın ölümünü aklımdan çıkaracak bir şeyler olsaydı. Grant ile evlendikten kısa bir süre sonra emlakçılık işimi bıraktım. İlk başta bırakmakta isteksizdim. Ama o beni ikna etti.

Ona "İşim benim hayatım," dediğimi hatırlıyorum.

"Ama senin bir işe ihtiyacın yok," diye ısrar etti. "İkimize birkaç ömür yetecek kadar param var. Benim işim seni mutlu etmek ve eğer bunu doğru yapıyorsam, asla çalışmak zorunda kalmamalısın."

Ve gözlerimin içine baktığında, bunu kastettiğine inandım. Beni mutlu etmek için çok çabaladı. Bana hediyeler verdiğinde gözlerimin ışıldamasını çok sevdiğini söylerdi, ki bunu büyük bir sıklıkla yapardı. Beni şımartmayı severdi.

İşimi bırakmak pişmanlık duyduğum bir şeydi. Bir süre sonra bütün günler aynı gelmeye başladı. Sıkılmıştım. Hayatta televizyon izlemekten, alışveriş yapmaktan ve kitap kulübü toplantılarından daha fazlası vardı. Ama onu memnun etmeyi umarak mükemmel bir eş olmaya çalıştım.

Öğleden sonra telefon geldi. Polisti ve bana Long Island Otoyolu'nda korkunç bir trafik kazası olduğunu söylüyordu. Sadece bir kurban vardı - kocam - ve cesedini teşhis etmemi istiyorlardı. Olabildiğince hızlı bir şekilde morga gittim, kendim de bir kazadan kıl payı kurtulmuştum. O kadar ezilmiş olmasına rağmen

kocamı teşhis etmem beş saniye sürdü. O yüzü çok iyi tanıyordum.

Yanağımdan süzülen tek damla yaşı silerken polis memuru bana "Çok özür dilerim," dedi.

Rebertha o korkunç deniz kazasında öldüğünde Grant böyle hissetmiş olmalı.

Yatak odasındaki gömme dolabı açarken o meşum günün anısını unutmaya çalışıyorum. Dolabın sol yarısı Grant'in iş için giydiği takım elbiselerle dolu. Parmaklarımı koyu renk olanlardan birinin pahalı kumaşı üzerinde gezdiriyorum. Ucuz ve pahalı bir takım elbise arasında pek bir fark olduğunu düşünmezdim ama Grant bana aksini öğretti. Her zaman en iyi şekilde görünmeyi severdi.

Bir de dolabın sağ tarafındaki benim tarafım var. Grant, Grant hayatıma girmeden önce, giydiğim her şeyin indirim reyonundan satın alındığı zamanlardan kalma tüm kıyafetlerden kurtulmam için ısrar etti. Bana Givenchy, Prada ve Gucci gibi markaları olan yeni kıyafetler aldı.

Ve elbise sırasının en ucunda asla unutamayacağım bir elbise var. Masum bir şekilde askıdan sarkarak benimle alay ediyor. Parmaklarımı pürüzsüz kumaşa gezdiriyorum, kalbim boğazıma kadar çarpıyor.

Hayır. Artık o elbiseyi düşünmeyeceğim. Hayatımdaki o dönem resmen sona erdi.

Dolabın ışıklarını kapatıyorum. Alt kattaki koridor dolabında olduğu gibi, tepedeki ışıklar da LED. Grant onları takmakta neden ısrar ettiğimi hiç anlamadı. Sebebini bilseydi asla kabul etmezdi.

Gözlerimi kapatıyorum, Grant'in yüzünün güneş gözlüğü ekranının aynasındaki yansımasını hatırlıyorum. O anda inanılmaz derecede gerçek görünüyordu. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, nasıl gerçek olabilirdi ki? Grant öldü. Cesedini morgda teşhis ettim. Cenazesine katıldım, tabutunu toprağa indirdiler ve bir metre yüksekliğe gömdüler.

altında. Onu görmemin tek yolu bir hayalet olmasıydı ve böyle bir şey olsaydı çok kızardım, çünkü bu cidden süper ucuz bir twist olurdu.

Hayal etmiş olmalıyım. Yaşadığım onca travmadan sonra, gerçekte orada olmadığı açık olsa bile Grant'in yüzünü gördüğümü hayal etmem çok da şaşırtıcı değil.

Kendimi içmeye zorladığım bitki çayı mesanemde çalkalanıyor. Bir sonraki durağım ısıtılmalı zemini ve klozeti olan ebeveyn banyosu. Isıtılmalı zeminler ve klozet kapakları, onlara sahip olana kadar hayatımda ihtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim şeylerden bazıları. Eğer cennet varsa, eminim her banyoda ısıtılmalı klozet ve sıcak zemin vardır. Yine de oraya gideceğimden emin olamıyorum.

Ayağa kalktığımda tuvaletin sifonu otomatik olarak çekiliyor. Oldukça özel bir tuvalet, bunu ne kadar vurgulasam az. Lavaboda ellerimi yıkarken, tuvaletin yanındaki küçük çöp sepetinde duran bir nesne gözüme çarpıyor ve midem sıkışıyor.

Bir hafta önce, o test çubuğunu ambalajından çıkardım. Isıtılmalı klozet kapağına oturdum ve hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan iki mavi çizginin belirmesini izledim.

Ben hamileyim.

4

ERTESİ SABAH SÜPÜRGENİN VIZILTISIYLA UYANDIM.

Temizlikçi. Kendimi her zaman kendi temizliğimi yapabilecek kapasitede hissettim, ancak Grant beni şımartmayı sevdiği için bu işi yapması için birini tutmakta ısrar etti. İtiraf etmeliyim ki, yerleri temizleyecek, yatakların çarşaflarını değiştirecek ve bulaşıkları yıkayacak birinin olması çok güzel.

Ebeveyn yatak odasının içini temizlemek isteyecekleri için hızlıca duş alıp üzerime bir kazak ve kot pantolon geçirdikten sonra aşağıya iniyorum. Birinci kata geldiğimde, yumurta ve pastırma kokusu burnuma doluyor. Tam zamanında yemek odasına ulaşıyorum ve kahvaltımın bulunduğu tabağın on iki kişilik maun masanın üzerine yerleştirildiğini görüyorum.

"Merhaba Bayan Lockwood," diyor tanıdık bir ses.

Ev sahibimiz Willie'yi selamlamak için dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Merhaba."

Willie bana hiçbir zaman tam olarak tanımlayamadığım bir aksanla, "Kahvaltını hazırladım," diyor. "Çok süslü bir şey değil. Sadece biraz domuz pastırması, sosis, yumurta, siyah puding, kuru fasulye, domates, mantar, tost, kızarmış ekmek..." Duraklıyor. "Ve tabii ki bir fincan çay."

"Teşekkür ederim Willie," diyorum. "Kesinlikle nefis kokuyor."

"Umarım beğenirsiniz Bayan Lockwood."

Yemek masasının karşısında Willie'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Willie yirmili yaşlarının sonlarında, simsiyah saçları var ve onda inanılmaz derecede çekici bir şey var. Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Belki de koyu, karanlık gözleri ya da geniş, kaslı omuzlarıdır. Belki de evimizi her zaman gömleğini çıkararak temizlediği gerçeğidir. Tam olarak kestirmek zor ama Grant ona hiçbir zaman tam olarak güvenmedi.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bayan? Lockwood?" diye soruyor. "Herhangi bir şey?" "Hayır, teşekkür ederim."

"Ben işime döneyim o zaman."

Willie bir şişe limon kokulu spreya alıyor ve sehpaımızı temizlemek için oturma odasına doğru ilerliyor. Yemek tabağımın önüne yerleşiyorum ve masayı temizlemek için eğilen Willie'yi görebildiğimden emin oluyorum.

Grant'in ölümünden önceki haftalarda, Willie'yi kovmam ve yeni bir kahya bulmam için beni teşvik etti. Grant, "Onda bir gariplik var," derdi.

Ev sahibimizin karanlık geçmişiyle ilgili gerçeği bilseydi ona daha da az güvenirdi.

O ÖĞLEDEN SONRA MARKETTEYKEN BİR ŞEY KEŞFETTİM.

Neredeyse şampuan kadar çok sayıda doğum öncesi vitamin çeşidi var. Örneğin, folik asit ve DHA da dahil olmak üzere on sekiz farklı vitamin ve mineral içeren bir tane mi almalıyım? Yoksa özellikle kolinden bahsedeni mi almalıyım? Kolinin ne olduğunu bildiğimden değil, ama bahsediyorlarsa önemlidir, değil mi? Yoksa ahududu limonata aromalı olanı mı almalıyım, çünkü ahududu limonatayı her zaman çok severim?

Son olarak, gelişmiş beyin desteği reklamı yapan vitaminleri alıyorum. Çünkü ne olursa olsun, bebeğimin beyninin yeterli desteği almasını istiyorum.

Doğum öncesi vitamin şişesini alışveriş sepetime atarken, avucumu hala bir tahta kadar düz olan karnıma bastırıyorum. İçeride gerçek bir bebeğin büyüdüğünü hayal etmek zor. Buna inanmazdım ama hamilelik testleri yalan söylemez. Böyle olması gerekmiyordu, ama işin vahşi tarafı, şimdi oldu ve ben onu her şeyden çok seviyorum.

Hayatımda hatalar yaptım, ama yemin ederim, bunu telafi edeceğim bebeğim.

Bu sefer marketten alışveriş yapmaya karar verdim, çünkü eczane görünüşe göre ölü kocamın halüsinasyonlarını tetikliyor. Neyse ki on dakikadır süpermarketteyim ve bu süre zarfında hiç ölü koca olmadı.

Tabii ki doğum öncesi vitamin alamam. Bu, herkesin görmesi için "hamileyim" yazan kocaman bir bayrak asmak gibi olur. Markete gelmemin asıl nedenine dikkat çekmemek için alışverişimi diğer ürünlerle tamponlamam gerekiyor. Bir somun ekmek, biraz peynir, bir şişe daha şampuan ve kasiyeri gerçekten şaşırtmak için bir paket maksi ped de dahil olmak üzere birkaç şeyi daha sepete atıyorum.

Alışveriş arabamı kasaya doğru itiyorum. Ne yazık ki süpermarkete mümkün olan en kötü zamanda geldim, çünkü tüm sıralarda en az dört ya da beş kişi var. On ürün ya da daha az kasası en umut verici olanı gibi görünüyor, bu yüzden tampon kuralıma uymayan ve aklında çok tek bir amaçla sağ elinde bir kutu nervürlü prezervatif tutan bir adamın arkasında sıraya giriyorum. Saatini kontrol edip duruyor.

"Alice! Alice Lockwood! Sen misin?"

Tanıdık bir ses duyunca içimden küfrediyorum. Bu Eliza Bradley, eskiden Grant'in sekreteri olarak çalışırdı. İçinde gurme kedi maması kutularından başka bir şey olmayan bir el arabasını itiyor ve üzerinde, içinde bulunduğumuz hava için fazla sıcak olan kabarık bir palto var.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, ona bakmazsam sohbet havasında olmadığım mesajını alabileceğini umuyorum.

Ama Eliza caydırılmaz. Arabasını benimkine o kadar yaklaştırıyor ki neredeyse öpüğüyorlar ve bana bakıyor. Yüzü buruşmuş ve dudakları neredeyse ağzının içinde kayboluyor. "Canım, cenazede seninle konuşma fırsatım olmadı. Çok özür dilerim."

Bugün süpermarkette karşılaşabileceğim onca insan arasında görmek isteyeceğim en son kişi oydu. Tek yapabildiğim "hı-hı" demek.

"Grant harika bir adamdı," diye devam ediyor. "Harika bir patrondur. Çok düşünceliydi. Ve çekiciydi. Ve gençti. Ne korkunç bir utanç."

"Mm-hmm."

"Grant'e Mercedes'inin güvenli olmadığını söyledim," diyor. "Amerikan arabaları piyasadaki en güvenli arabalar. Sadece onlara güveniyorum, anlıyor musun? Bu yüzden son kırk yıldır Ford kullanıyorum."

"Mm-hmm."

"Bu arada, Alice," diyor Eliza. "O kişi olmaktan nefret ediyorum, ama bunun on parça ya da daha azı olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Affedersiniz?"

"Şey..." Suçlayıcı bir şekilde sepetimin içindekileri işaret ediyor. "Aslında sepetinizde on bir ürün var. Sadece bir tane fazla olduğunu biliyorum ama on tanenin sınır olmasının bir sebebi var. Yani on bire izin vereceksek, on iki de olur mu diyeceğiz? Peki ya on üç? Çizgiyi nereye çekeceğiz Alice?"

"Tamam, anladım," diyorum dişlerimin arasından. "Ben... Eşyalardan birinden kurtulacağım."

"Biz beklerken size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Eliza teklif ediyor.

"Hayır, bu gerçekten... Bu değil..."

Ama Eliza çoktan sepetime uzanmış, olası alışverişlerimi gözden geçiriyor. "Eminim bunlardan birinden kurtulabiliriz. Gerçekten ihtiyacın var mı..." Arabadan bir kutu alıyor. "Bit şampuanı mı?"

Aman Tanrım. Bunun bit şampuanı olduğunu fark etmemiştim! Gerçi şimdi bahsettiğine göre şişenin üzerinde ölü bir böcek resmi varmış. Böceğin, şampuanın tamamen doğal olduğunu gösterdiğini sanıyordum.

"Oops," diyorum. "Kesinlikle haklısın. Bit şampuanına ihtiyacım yok. O yüzden onu yerine koyacağım..."

Ama Eliza beni dinlemiyor. Sepetimdeki diğer ürünlere bakıyor ve şimdi parmakları doğum öncesi vitamin şişesinin üzerinde duruyor. Hafif buğulu camlarla genişleyen gözlerini kaldırıyor. "Alice, sen...?"

"Aman Tanrım!" Sahte bir şaşkınlık gösterisiyle göğsümü tutuyorum. "Doğum öncesi vitaminleri mi? Ben onları normal kadın multivitaminleri sanıyordum! Ne aptalca bir hata! Onları gerçekten daha iyi etiketlemeliler!"

"Etiketin üzerinde büyük pembe harflerle doğum öncesi vitaminler yazıyor" diye belirtiyor.

Gülmeye çalışıyorum. "Az önce vitamin gördüm." "Ve bebek beyin desteği için yazıyor."

"Etiketleri gerçekten daha dikkatli okumalıyım, değil mi? I?"

"Ve üzerinde hamile bir kadının resmi var!"

Eliza'nın elinden doğum öncesi vitamin şişesini çekip alıyorum, Sonunda onu susturmayı umuyordum. "Biliyor musunuz? Gidip bunları yerine koyayım. Bit şampuanını da. Arabama göz kulak olur musun lütfen?"

"Evet, yapabilirim," diyor Eliza, "ama sıra size gelirse yerinizi tutamam."

Tabii ki yapamaz. "Söz veriyorum, sadece bir dakika sürecek."

Bu noktada ne yapacağımı bilmiyorum. Süpermarkete gelmemin tek nedeni doğum öncesi vitaminleriydi. Onları almadan gitmek istemiyorum ama onları almak için tekrar sıraya girersem Eliza sırrımı öğrenecek. Ve o kadın tam bir dedikoducu.

Ben de yapmam gerekeni yaptım. Vitaminleri satın almak için daha sonra ikinci bir yolculuk yapmam gerekeceğini bilerek iki ürünü geri koydum. Özel işimin tüm şehre yayılmasını engellemek için buna değer. Hem zaten sadece on ürün satın alabiliyorum.

Yerimi kaybetmediğimden emin olmak için aceleyle kasalara geri dönüyorum. Ama kasaya yaklaşırken gözlerim çıkıştaki büyük pencerelere takılıyor. O sırada

Sırada beklerken o pencereden gördüğüm tek şey mağazanın dışındaki otoparktı. Ama şimdi başka bir şey görüyorum. Ya da başka birini mi demeliyim? Tanıdık bir-Pencerenin yanında duran, mavi gözleriyle süpermarkete bakan yakışıklı bir adam. Pahalı bir takım elbise giyiyor ve sarı saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş. Bakışları açık bir şekilde bana doğru yönelmiş. Ve bu sefer, gözlerimiz buluştuğunda, gözlerini kaçırmıyor.

Buz gibi soğuk bir el kalbimi göğsümün içinde kavramış gibi hissediyorum. Kasada bulduğu pahalı bir dergiyi karıştıran Eliza'ya bakıyorum.

"Eliza," diye tıslıyorum.

Gözlerini kraliyet ailesinin bir fotoğrafından kaldırıyor. "Sorun nedir?"

"Pencerenin yanındaki adamı görüyor musun?"

Eliza gözlerimi kısarak işaret ettiğim yöne bakıyor.

"Evet..." "Aynı Grant'e benzemiyor mu?"

Bana göz kırptıyor. "Grant gibi mi? Ne demek istiyorsun Alice? Grant'e hiç benzemiyor."

Başımı pencerenin olduğu yöne doğru çeviriyorum, kendimi savunmaya hazırım, ama sonra duruyorum. Pencerenin önünde elinde bir çuval poşetle duran bir adam var, ama saçları kırlaşmış ve göbekli. Eliza haklı.

-Grant'e hiç benzemiyor. Ama bir dakika önce orada duran başka bir adam vardı. Bundan eminim.

"Gitmem gerek," diye yutkunuyorum.

"Ama Alice!" Eliza haykırır. "Sepetini tüm eşyalarla birlikte öylece bırakamazsın! Hepsini uygun yerlere geri koymalısın!"

Ama Eliza'yı dinlemiyorum. Market alışverişi yapmadan kasadan geçiyorum ve otomatik kapılardan öyle hızlı geçiyorum ki neredeyse benim için zamanında açılmıyorlar. Sonunda nefes nefese otoparka daldım. Pahalı takım elbiseli ve sarı saçlı adamı bulmak için her sırayı tarayarak otoparkı arıyorum.

Hiçbir yerde görünmüyor. Ama buradaydı. Bundan hayatım boyunca hiçbir şeyden emin olmadığım kadar eminim. Pencerenin yanında duran ve tıpkı Grant'e benzeyen bir adam vardı. Ve doğrudan bana bakıyordu.

"GRANT'I SÜPERMARKETİN OTOPARKINDA GÖRDÜNÜZ MÜ?"

Evet, kırdım ve Poppy'ye söyledim. Elimde değildi. Hamile olduğumu kimseye söyleyememem yeterince kötüydü, ama bu sırrı da saklayamazdım. Eve gider gitmez onu çağırdım. Ne düşündüğünü duymalıyım.

Şimdiye kadar, derin uçtan gittiğimi düşünüyor gibi görünüyor.

"Kulağa çok çılgınca geliyor," diyorum, "ama kocamın yüzünü tanıyorum."

"Evet..." Poppy yanımdaki kanepeye doğru kayıyor. "Bundan şüphem yok. Ama dışarıda Grant'e benzeyen pek çok erkek var. Belki de çok uzaklardan..."

"Ama bana bakıyordu," diye ısrar ediyorum. "Bundan eminim."

Poppy bana inanmıyor. Ve onu tamamen suçlayamam, çünkü kocam aslında toprağa gömülü olduğu halde onu markette nasıl görebileceğime dair bir açıklama getiremiyorum.

Ve onu kesinlikle gömdük. Mezarının başında durduğumu, etrafımın arkadaşlarım ve akrabalarımın çevrili olduğunu, dantel bir mendille gözlerimdeki yaşları sildiğimi çok net hatırlıyorum. Tabutunun toprağa indirilişini hatırlıyorum.

Ve onu normal bir mezarlığa gömdük. Onu bir ya da iki hafta sonra korkunç bir lanetle hayata geri döneceği özel bir evcil hayvan mezarlığına gömmedik. Grant, kimsenin hayata dönmediği normal bir mezarlığa gömüldü. Bu da demek oluyor ki o ölü ve toprak altında.

Yüzde yüz eminim.

Tamam, sanırım yüzde yüz değil.

Poppy bana aklımı kaçırdığımı söylemenin güzel bir yolunu bulmaya çalışırken, Willie elinde bitki çayı dolu bir fincanla mutfaktan çıkıyor. Hala gömleksiz, gergin kasları derin bronzlaşmış ve parlayan teninin altında dalgalanıyor.

"İşte çayınız, Bayan Lockwood," diyor Willie.

Kupayı kabul ediyorum ama kokusu midemi bulandırıyor. Kokuların midemi eskisinden daha fazla bulandırdığını fark ediyorum. Hamileliğimi daha ne kadar gizleyebileceğimi merak ediyorum.

"Senin için başka bir şey yapabilir miyim?" diye sordu. "Herhangi bir şey... hiç mi?"

Koyu renk gözlerinde beni lezzetli bir şekilde ürperten bir parıltı var. Willie yıkıcı derecede yakışıklı ve artık kocam etrafta olmadığına göre, biraz ilgi göstermenin ne zararı olabilir ki?

Ama hayır. Willie bulaşmak isteyeceğim son kişi. Onun nasıl biri olduğunu ve neler yapabileceğini çok iyi biliyorum ve evimi temizlemesi sorun olmasa da, başka bir şeyin olmasına izin vermek tehlikeli bir oyun olur.

"Ben iyiyim," diye onu temin ettim. "Teşekkür ederim."

Poppy, Willie mutfığa geri dönerken gözleriyle onun ilerleyişini takip ediyor. "Senin şu ev erkeği," diyor. "O gerçekten bir şey."

"Bu kesin."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Sence o, benimle birlikte benim hizmetçim de mi?"

Sorusuna cevap vermiyorum, çünkü kısmen bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum ve kısmen de görünüşüne rağmen Willie'nin aslında onun ev arkadaşı olmasını istemeyeceği için. Hapishane kayıtlarını bilseydi istemezdi.

Poppy duraklıyor ve boğazıma baktığını fark ediyorum. Rahatsızca yer değiştiriyorum.

"Bu çok güzel bir kolye Alice," diyor bana.

Parmaklarım boynumdaki, üzerinde bir kar tanesi kolyesi asılı olan zincire gidiyor. "Teşekkür ederim."

"Bunu daha önce takmış mıydın? Sanki seni başka bir seferinde kar tanesi kolye takarken görmüş gibiyim."

"Evet, daha önce giydiğime eminim."

"Bana garip geliyor." Başını yana eğiyor. "Aynı kar tanesi kolye iki farklı zamanda. İki ayrı olayda. Bu ne anlama geliyor?"

Kaşlarımı çattım. "Yok bir şey."

"Ama bunun bir anlamı ya da sembolizmi olmalı..."

"Hayır. Sadece aynı kolyeyi iki kez takıyorum, hepsi bu." Kolyemle oynuyorum, sırf bana sormayı bıraksın diye neredeyse çıkarmak istiyorum. Hay Allah.

"İyi misin?" Poppy soruyor.

Ona bir bakış attım. Cidden bana bunu mu soruyor? Kocam ateşli bir araba kazasında ölmekle kalmadı, şimdi de onu markette görüyorum. Gerçekten iyi olup olmadığımı sorması gerekiyor mu? İyi olmadığım çok açık.

"Yani," diyor hızlıca, "biraz yeşil görünüyorsun."

Mide bulantımı gizli tutuyordum, ama o bunu belirttiği anda bunaltıcı bir hal alıyor. Bir elimle ağzımı kapatıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde mutfağa koşuyorum. Lavabonun üzerine eğilip öğle yemeğinde yediğim her şeyi kusuyorum.

Lavabonun üzerine eğilmiş, daha fazlasının gelip gelmediğini görmek için beklerken, Poppy'nin arkamdaki ayak sesleri yükseliyor. Doğrulduğumda onu arkamda durmuş, ağzı bir karış açık bana bakarken buluyorum.

"Alice?" diyor.

Ben hamileyim.

Neredeyse kelimeleri ağızımdan kaçıracaktım. Poppy benim en iyi arkadaşım ve ona gerçeği söylemek için yanıp tutuşuyorum. Ve o anda kapı zili evin içinde yankılanmasaydı kesinlikle söyledim. Vay canına, kelimenin tam anlamıyla zil kurtardı.

"Şunu alsam iyi olacak," diyorum.

En azından ağızımdaki kusmuk tadını çalkalamak için biraz su gargara yapacak kadar aklım var. Ben alev kırmızısı saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp ön kapıya doğru ilerlerken Poppy mutfakta oyalanıyor. Gözetleme deliğini kontrol ediyorum ve bir an için Grant'in Armani takımlarından biriyle, sağ elinde Berluti deri evrak çantasıyla orada duracağına kesinlikle ikna oluyorum.

Ama Tanrı'ya şükür, bu o değil. Onun yerine, çiçek desenli basit bir elbisenin üzerine yün palto giymiş bir kadın. Yeterince zararsız görünüyordu, ben de kapıyı açtım.

Önümde duran kadın yaklaşık benim boyumda ve benim yapımda - aslında biraz bana benziyor. Saçları bir iki ton daha koyu ama benzer bir burnu, ağzı ve rengi var. Biri bizi kız kardeş, o da olmazsa en azından kuzen sanabilir.

"Merhaba," diyorum kibarca. "Yardımcı olabilir miyim?"

Orada durmuş, ellerini birbirine vuruyor. Acaba bir şey mi satıyor? Yanında satılık gibi görünen bir şey yok, ama belki bir katalogda vardır. Ya da belki dergi aboneliği satıyordur.

Belki de izci kız kurabiyeleridir. Umarım öyledir. Nane şekerine bayılırım.

"Merhaba," diyor. "Alice Lockwood siz misiniz?" "Evet..." Ben de diyorum ki.

"Ve Grant Lockwood..." Duraklıyor. "Grant Lockwood kocanız mıydı?"

"Evet." Kaşlarımı çatıyorum, aniden bu yabancı kadın için kapıyı açmamış olmayı diledim. Dışarı çıkma ihtimali

bir kutu naneli şeker her geçen saniye azalıyor. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Kimsin sen?"

"Benim adım Marnie." Gözlerimin içine bakıyor. "Ve ben Grant Lockwood'un karısıyım."

NE?

Tam yirmi saniye boyunca tek yapabildiğim bu kadına bakmak oldu. Ben Grant Lockwood'un karısıyım. Kafamda kaç kez tekrarlarsa tekrarlasın, yine de mantıklı gelmiyor.

"Bu olamaz," diyorum, sanki kadın evlilik kavramının kendisine açıklanmasına ihtiyaç duyan bir çocukmuş gibi. "Ben Grant Lockwood'un karısıyım. Ve sizin sadece bir eşiniz olabilir."

"Ben... Ben onun yasal karısı değildim," diyor Marnie. "Ama uzun yıllar karı koca olarak birlikte yaşadık."

Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Grant'in bana çok benzeyen bu kadınla tamamen ayrı ve gizli bir hayat yaşıyor olması mümkün değil. Kimin böyle bir şey için zamanı var ki?

"Grant bana evliliğe inanmadığını söylemişti," diyor acı dolu bir sesle. "Senin hakkında hiçbir fikrim yoktu elbette. Bir gece önce Grant eve gelmediği için polisi aramak üzereydim ve sonra... sonra gazetede ölüm ilanını gördüm." Kelimeler boğazında düğümleniyor, gözleri yaşlarla doluyor. Neredeyse onu teselli etmeye başlayacaktım ama sonra kendimi durdurdum. "Ölüm ilanında senin adın geçiyordu ve... işte buradayım."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Grant'in iki hayat yaşadığına inanmıyorum. Bu mümkün değil.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Ben soruyorum.

Dudakları aşağı doğru dönüyor, bu da yüzünü yaşlandırıyor. Benim yaşlarımda olduğunu düşünmüştüm ama şimdi birkaç yaş daha büyük olduğuna karar verdim - kırk yaşına yakın. "Grant öldü ve sen onun yasal karısı olduğun için tüm mal varlığı sana kaldı. Bana hiçbir şey kalmıyor."

Tamam, şimdi anladım. Hatun para istiyor.

"Özür dilerim," diyorum sertçe. "Bunun ne tür bir aldatmaca olduğunu bilmiyorum ama Grant'in sadece bir karısı vardı, o da benim. İkinizin arasında her ne olursa - eğer bir şey olursa- açıkça geçmişte kaldı. Artık bunun benimle ya da kocamla bir ilgisi yok. Yasal olarak, tek bir kuruş bile almaya hakkınız yok."

Elimi kapıya koyup Marnie'nin suratına kapatmaya hazırlanıyorum. Ama ben bunu yapamadan, ağzından çıkan kelimelerle donup kalıyorum: "Grant ve ben... Birlikte çocuklarımız oldu."

NE? MARNIE'NİN GRANT'TEN ÇOCUĞU MU VAR? SADECE BİR ÇOCUK DEĞİL, ama çocuklar çoğul.

Bacaklarım altımda titriyor ve mide bulantım tüm gücüyle geri dönüyor. Midemde bir şey kalmış olsaydı lavaboya koşuyor olurdum.

"Yalan söylüyorsun," diye idare ediyorum.

Üzüntüyle başını sallıyor. "Bana vasiyetinde ailesini hesaba kattığını söylemişti ama sonra vasiyet olmadığını öğrendim. Her şey sana kaldı. Bu arada biz de evimizi kaybetmemek için mücadele ediyoruz."

Söyleyecek sözüm yok. Eğer bu kadın gerçekten doğruysa söylüyorsa

-eğer Grant gerçekten ondan çocuk sahibi olduysa ve benim varlığımdan haberi yoksa- o zaman Grant'ın büyük mirasının bir kısmını hak ediyorlar. Ama bu gerçeği anlamakta zorlanıyorum. Grant işinde uzun saatler çalıştı ve hatta epeyce seyahat etti, ama nasıl olup da bir yandan başka bir aileye sahip olduğunu hala anlamıyorum.

"Dur, sana bir şey göstereyim." Marnie çantasını karıştırıyor ve telefonunu çıkarıyor. Ekranda geziniyor ve parmakları durakladığında telefonu bana uzatıyor. "Bu ikimizin birlikte fotoğrafı."

Telefonunun ekranındaki görüntüye bakıyorum, gözlerim inanamayarak açılıyor. Marnie ve Grant'in yanaklarını birbirine bastırmış, kameraya geniş geniş gülümsedikleri bir fotoğraf - nihai selfie. Eczanede ya da süpermarkette gördüğüm adamın kocam olmadığına inanabilirdim ama bu fotoğraftakinin kim olduğunu tartışmaya gerek yok. Grant.

Ve o piç her zaman bana selfie'lerden nefret ettiğini söylerdi.

Marnie ekranı tekrar kaydırıyor ve Grant'in kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocuğu tuttuğu bir görüntü beliriyor. Gururlu bir baba gibi görünüyor ve kucağındaki küçük çekme başlı çocuk kocama çarpıcı bir benzerlik taşıyor.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum. Haftanın en az dört ya da beş gecesi birlikte yemek yiyorduk. Bana yemekten sonra mahallede kısa bir gezinti yapacağını söylediğinde, aslında tamamen farklı bir aileyle akşam yemeği yemeye mi gidiyordu?

Ancak fotoğrafın gerçek gibi görünmesi, gerçek olduğu anlamına gelmez. Bunların hepsi ayrıntılı bir yalan olabilir. Photoshop bugünlerde inanılmaz şeyler yapıyor.

"Bana hâlâ inanmıyorsun," diyor.

"Kafamı toparlamak biraz zor," diye itiraf ediyorum.

Telefonunu elimden çekip alıyor ve çantasının içine bırakıyor. Benim çantam orijinal bir Gucci iken, onunkinin kumaştan yapılmış olduğunu ve fotoğraftaki küçük çocuk tarafından yapılmış gibi göründüğünü fark etmeden edemiyorum.

"Çocuklarla tanışmak ister misiniz?" diye soruyor.

İçgüdülerim bana bu kadınla arabaya binmememi söylüyor. Doğruyu söylüyor olabilir, ama aynı zamanda tamamen aklını kaçırmış olması da mümkün. Ya yalnız kaldığımız anda beni rehin alırsa?

Sanki aklımı okumuş gibi, "Ayrı arabalara binebiliriz. Sana adresimi vereceğim."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu bir tuzak olabilir, ama aynı zamanda Marnie tehlikeli görünmüyor. Kederi gerçek gibi görünüyor. "Bilmiyorum..."

Çantasından çıkardığı bir kâğıt parçasına adresini karalıyor ve bana uzatıyor. "Lütfen gel Alice. Eğer Grant'i sevseydin, umarım onun çocuklarının aç kalmasını istemezdin."

Yüzümü izliyor, bir cevap bekliyor. İşin özüne indiğinde, kesinlikle haklı. "Hayır," diyorum, "yapmazdım."

"Teşekkür ederim," diyor. "Doğru şeyi yapacağınızı biliyorum." Bu sözlerle kendini dışarı atıyor.

MARNIE GITTİKTEN SONRA KAPIYA YASLANDIM.

Vücudum titriyordu. Marnie'yle konuşmam sırasında ortalıkta görünmeyen Poppy fuayede bana katılıyor, yüzündeki şaşkın ifade hissettiklerimi yansıtıyor. Ağzı o kadar açık ki çenesi yerinden çıkacakmış gibi görünüyor.

"O delinin evine gitmeyi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" Poppy soruyor.

"Fotoğraflar gerçek gibiydi..."

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verir. "Alice, bugünlerde her şeyin sahtesini yapabiliyorlar. Videolar, sesler... Birkaç fotoğrafa güvenemezsin."

"Doğru. Bu yüzden oraya gidip kendim görmem gerekiyor."

"Lütfen gitme, Alice. Sadece bir dakika otur ve bunu düşün. Sana bir fincan çay daha yapayım."

"Bunu düşünmeme gerek yok."

"Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var." Odanın sıcaklığı tam yetmiş dört derece olmasına rağmen titriyor. Sadece telefonumdaki bir uygulamayı kullanarak bu evdeki her odayı belirli bir farklı sıcaklığa getirme yeteneğine sahibiz. "O kadının bir gün

Tehlikeli. Ve bana takip edildiğini söyleyip duruyorsun..."

"Ama bir kadın
tarafından değil."

"Yine de çok
ürkütücü."

O haklı. Biri beni takip ediyorsa, bunu yapma nedenleri kötü olmalı. Beni takip eden her kimse bana zarar vermek istiyor.

Ama aynı zamanda, Marnie bana bu bombayı patlattığına göre, başka bir şey düşünemiyorum. Grant'in gerçekten başka bir aileyle gizli bir hayatı olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Özür dilerim, Poppy," diyorum ona. "Onun evine gitmek zorundayım. Bana söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmeliyim."

MARNIE'NİN BANA VERDİĞİ ADRES ARABAYLA SADECE 20 DAKİKA UZAKLIKTAKİ. uzakta. Coğrafi olarak yakın olsa da, onun mahallesinin sokaklarından geçerken, farklı bir sosyal sınıfa girdiğimi hemen fark ediyorum. Burası benim yaşadığım türden bir mahalle değil; evlerde ısıtmalı tuvaletler, tavan pencereleri, yenilenmiş mutfaklar ve telefon uygulamalarıyla sıcaklık kontrolü var. Burası hava karardıktan sonra dışarı çıkmak istemeyeceğiniz bir mahalle.

GPS'imi kullanarak Marnie'nin evinin yerini belirliyorum ve iki katlı kulübenin önüne geldiğimde, onun evinin benimkinden ne kadar daha perişan olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eğer o Grant'in çocuklarının annesiye, neden benim evimde akıllı buzdolabı denen bir şey varken, onun evi temellerinden çatırıyor gibi görünüyor?

Garaj yolunda park halinde duran eski, ezik Kia'dan çok daha güzel olan Lexus'umdan iniyorum. Ön kapıya doğru yürümeye başladığımda, bir kez daha birinin beni izlediği hissine kapılıyorum. Bu sefer o kadar güçlü ki beni yolumda durduruyor.

Arkamı dönüyorum. Sokak şu anda sessiz. Sokağın aşağısında çimlerini biçen bir adam var ama onun dışında kimse yok. Kesinlikle, kimse beni izlemiyor.

Sonra çimenliğin çevresindeki çalılarda hafif bir hışırtı görüyorum. Onları izliyorum, kocamın her an çalılıklardan çıkacağından eminim, muhtemelen zombi formunda. Ama en az altmış saniye boyunca orada duruyorum ve başka bir hareket yok. Kimse benimle konuşmak ya da beynimi yemek için çalıların arasından çıkmıyor. Orada hiç kimse yok.

Belki de rüzgardı.

Arkamı dönüp ön kapıya doğru yoluma devam ediyorum. Parmağımı kapı ziline bastırıyorum ama hiçbir ses duymuyorum. Bozulmuş olmalı. Onun yerine yumruğumu kapıya vuruyorum.

Birkaç farklı perdeden ağlama sesleri duyuyorum. Kapının arkasında büyük bir gürültü kopuyor ve birkaç saniye sonra Marnie kapıyı açıyor, üzerinde hala aynı çiçek desenli elbise var ama bu sefer önü süt lekeli. Yaklaşık bir yaşında bir bebek kalçalarından birinin üzerinde dengede durmaktadır.

Marnie beni gördüğünde, yüzünde yorgun bir gülümseme beliriyor. "Alice!" diye bağıyor. "Gelmişsin."

"Evet...."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Marnie'nin kalçasındaki bu çocuk gerçekten Grant'in çocuğu mu? Kuşkusuz kocama benziyor ama bir bebeğin yüzünde otuz yedi yaşındaki bir adamın özelliklerini bulmak zor. Hâlâ neye inanacağımı bilmiyorum.

"Bunun senin için tuhaf olduğunu biliyorum," diye kabul ediyor. "Benim için de garip. Grant'in hayatında başka bir kadın olduğunu bilmiyordum. Ama ikimiz de biliyoruz ki Grant ailesinin açlıktan ölmesini istemezdi."

"Ama ben onun tek ailesinin ben olduğumu sanıyordum." diye ağızımdan kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Grant tek çocuktu ve ailesi biz tanışmadan çok önce ölmüştü. Kendi çocuğumuzun olmasını bu kadar çok istemesinin nedenlerinden biri de buydu. Ailesi yoktu ve umutsuzca benimle bir aile kurmak istiyordu. Başka biriyle çoktan bir başlangıç yaptığından haberim yoktu.

"Lütfen," diyor Marnie. "İçeri gelmeyecek misin?"

İtaatkâr bir şekilde onu oturma odasına kadar takip ettim. İçeride oynayan başka bir çocuk görmeyi bekliyordum ama gördüğüm bu değildi. Aslında bu odada o kadar çok çocuk var ki, hepsini saymakta zorlanıyorum. Kanepede telefonunda gezinirken yüzünde ekşi bir ifade olan genç bir kız var. Duvara Ayet yazıyor gibi görünen bir çocuk var. Üzerinde sadece iç çamaşırı olan ve koltukta otururken kucağından bir kase çikolatalı dondurma yiyen yaklaşık dört yaşlarında bir çocuk var.

"Kanepedeki Michaela, sürekli telefonla konuşuyor." Marnie sanki kocamın ergenlik çağındaki çocukları ile telefonları arasındaki ilişkiyi çok iyi biliyormuşum gibi bana komplocu bir bakış atıyor. "O zaman dondurma yiyen Deacon. Halının üzerinde kar melekleri yapan Ember. Royce daire çizerek dönen. Ayah, duvara yazı yazmayı bırakan Ayah! Ve sonra yemek masasının üzerinde Shyleigh ve Skyla. Kalçamdaki de küçük Arlo." Bebeğe gülümsüyor. "Hoş bayana merhaba de, Arlo."

Arlo başparmağını emiyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kocamın bu kadından bir ya da iki çocuğu olabileceğine dair küçük bir ihtimal olduğunu kabul ettim. Ama bu odada, saykodelik bir okul otobüsüyle ülke çapında turneye çıkan bir pop grubu oluşturacak kadar çocuk var. Bu çocukların hepsi nasıl rahmetli kocamın çocuğu olabilirdi?

Yine de inkar edilemez bir şekilde ona benziyorlar. Hepsi onun sarı saçlarına, gözlerine ve yüz yapısına sahip. Sadece bu da değil, duvarlar onun çerçeveli fotoğraflarıyla dolu.

Marnie ve Grant çocuklarıyla birlikte. Eğer bu bir aldatmacaysa, son derece ayrıntılı bir aldatmaca.

Deacon çikolatalı dondurmasının son kaşığını da yer ve koşarak annesinin yanına gider. Annesinin elbisesini çekiştiriyor ve çikolata bulaşmış yüzüyle ona bakıyor. "Anne, babam yakında eve gelecek mi?"

Marnie bana bakıyor ve sonra oğluna çarpık bir gülümseme veriyor. "Seyahat etmekle çok meşgul tatlım. Eve dönmesi biraz zaman alabilir."

"Anne," diyor yine, "bu akşam yemek yiyebilecek miyiz? Dün gece yatmadan önce karnım çok boştu."

Kelimenin tam anlamıyla dondurma yerken nasıl bu kadar aç olabilir? Ama çocuk neredeyse iskelet gibi görünüyor. Aslında, Marnie de dahil olmak üzere tüm aile biraz yetersiz beslenmiş görünüyor.

"Umarım öyledir, Deacon," diye yanıtlıyor Marnie. "Bu iş Alice Teyze'ye kalmış."

"Anne," diye devam ediyor. Tanrım, şimdi ne olacak?

"Sence bu gece televizyon izleyebilecek miyiz, yoksa elektrikler yine kesilecek mi?"

"Merak etme," diyor. "Işıklar sönse bile, el fenerleriyle bir pijama partisi daha yapabiliriz. Eğlenceli değil miydi?"

Bu çocuk beni gözyaşlarına boğacak. Marnie'nin amacı beni duygulandırmaksa, bunu başardı. Bu zavallı çocuklara yardım etmeden bu evden çıkamam.

"Peki," dedim sonunda. "Grant'in mirasından bir parça almanı sağlayacağım."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Yine de bir DNA testi yapmamız gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki, tabii ki..."

"Eğer eşleşme çıkarsa," diyorum, "sigorta ve miras parasının yarısını sana vermeyi ayarlayacağım."

Yüzü öfkeyle doluyor, yanaklarında pembe halkalar beliriyor. "Yarım mı?" diye patladı. "Bu odada kaç çocuk olduğunu görüyor musun? Sadece bir gecelik akşam yemeği için bir haftalık maaşıma mal oluyor! Ve sen..."

Burnunu kırıştırır. "Sadece sen varsın. Endişelenmen gereken tek şey kendisin." "Aslında..." Bir elimi koruyucu bir şekilde karnıma koydum.

"Hamileyim."

Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söyledim. Marnie, Poppy gibi arkadaşım olmayabilir ama birbirimize bağlıyız. Sonuçta, bir çocuğum olduğunda, bu çocuk onun çocuklarıyla üvey kardeş olacak. Marnie ve ben artık bir aileyiz.

"Ne olmuş yani?" Marnie karşılık verir. "Ben de öyleyim!"

Cidden mi? Ben bunu öğrenmeden önce kocam bu kadından kaç çocuk yapmayı planlıyordu?

Ama Marnie'yi suçlayamam. O da benim gibi karanlıktaydı. Kocam bir pislikti diye onun ailesinin açlıktan ölmesine izin veremem.

"Ne yapabileceğime bir bakayım," dedim ona.

EVE DÖNERKEN, KOYU YEŞİL SEDANI FARK ETTİM. BEN Normalde beni takip eden bir arabayı fark edecek türden bir insan değilim. Bildiğim kadarıyla, son on yıldır evden her çıkışımda beni takip eden biri olmuştur. Ama son zamanlarda tetikteyim. Ayrıca, arabanın dikiz aynasından sarkan bir çift zar var, bu da onu birkaç araba boyu geriden bile tanınabilir hale getiriyor.

Yolculuğun ilk on beş dakikası boyunca kendimi tüm bunların bir tesadüf olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Evet, dikiz aynasından zarlar sarkan yeşil bir araba her dönüşte tamponuma biniyor. Ama bu beni takip ettikleri anlamına gelmiyor. Belki de sadece tesadüfen benim gittiğim yere gidiyorlardır.

Sonra yaratıcı oluyorum. Evimden sadece beş dakika uzaktayım ama eve gitmek için ışıklardan sola dönmek yerine sağa dönüyorum. Yeşil arabanın hala orada olup olmadığını ya da başka bir yöne dönüp dönmediğini görmek için dikiz aynamı kontrol ediyorum. Ama işte orada, yeşil araba hala arkamda.

Sola dönmek için sinyal veriyorum ama onun yerine sağa dönüyorum. Dönüşten sonra tekrar aynayı kontrol ediyorum. O beyaz zarlar

siyah noktalar arkamda sallanıyor.

Bir sağ daha alıyorum. Ve bir tane daha.

şimdi tam bir daire çizdim, ancak camında zar olan araba hala arkamda. Bu artık bir tesadüf olamaz. Başka bir arabanın bütün bir bloğun etrafında dönmeye karar vermesine imkan yok. Yeşil sedandaki her kimse kesinlikle beni takip ediyor.

Başka bir kırmızı ışıkta durmak için kayarken Lexus'umun tüm kapılarını kilitlemek için düğmeye basmak üzere uzanıyorum. Dikiz aynamdan bakmak için gözlerimi kaldırıyorum, arkamdaki arabanın ön camından doğrudan görebilmek için hafifçe ayarlıyorum.

Zar hafifçe sallanıyor. Arabanın sürücüsü yüzünün yarısını gizleyen büyük bir siyah güneş gözlüğü takıyor, ancak onun koyu sarı saçlı ve keskin yüz hatlarına sahip bir adam olduğunu açıkça görebiliyorum. Tıpkı kocam gibi.

Ve sonra güneş gözlüklerini çıkardı. Gözlerimiz dikiz aynamda buluştu. Onunkiler berrak, mavi ve acı verecek kadar tanıdık. Onlar Grant'in gözleri. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Yüksek sesli bir korna sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Işık yeşile döndü ve arkamdaki biri ayağımı frenden çekmeden önce tek bir milisaniye beklediğim için kızgın. Yeşil ışıkta ilerliyorum, başım dönüyor. Yarım blok daha gittikten sonra yolun kenarına çekiyorum. Arkamda duran yeşil sedanı görmeyi umarak dikiz aynasını kontrol ediyorum.

Ama orada değil. Tüm vücudumu sağa sola çevirip arka camdan dışarı bakmaya çalışıyorum. Araba gitmişti. Neredeyse yirmi dakika boyunca arkamdaydı ve beni takip ettiğini doğruladığım ve direksiyondaki adamın kocam olduğundan neredeyse emin olduğum anda araba havalandı.

Neler olduğunu anlamıyorum. Ama öyle ya da böyle, bu işin aslını öğreneceğim.

EVE GITMEYİ PLANLIYORDUM AMA ONUN YERINE DOLAMBAÇLI BİR YOLDAN GITTİM. Tamamen farklı bir yere gidiyorum - en son iki hafta önce ziyaret ettiğim ve beş dakika öncesine kadar geri dönmeye hiç niyetimin olmadığı bir yere.

Direksiyon başına geçmem yirmi dakika daha sürüyor. Düşüncelerim kafamın içinde yarışırken araba kullanmak çok zor. Kendimi sakinleştirmek için radyoyu açıyorum ama yüksek sesli pop müzik beni daha da heyecanlandırıyor. Dinlemesi kolay bir istasyon bulmaya çalışıyorum ama sonunda pes edip tamamen kapatıyorum.

Yirmi dakikadan çok daha uzun gibi gelen bir sürenin ardından hedefime ulaşıyorum. Lexus'umdan inip önümdeki çelik parmaklıklara bakıyorum, içeri girmek istemiyorum ama huzur bulmamın tek yolunun bu olduğunu biliyorum.

Mezarlıklardan nefret ederim.

Ceketimi göğsüme bastırıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve iki hafta önce kocamı gömdüğüm mezarlığın kapısından içeri giriyorum. Toprağın altında yatanları düşündükçe ürpermeme rağmen, burası oldukça güzel bir mezarlık. Cenazeyi planlarken cenaze levazımatçısı bana fotoğrafları göstermişti.

pelüş yeşil çimlerle çevrili bozulmamış beyaz mezar sıralarını onaylayacaktır. Mezarlığın çevresi parlak kırmızı güllerle bezenmiştir ve tertemiz bir yürüyüş yolu, ziyaretçilerin çimleri çiğnemedi mezarlığı kolayca geçebilmelerini sağlar.

Cenaze levazımatçısı bana arsayı sattığında, bir gün kocamın yanında huzur içinde yatabilmem için iki bitişik arsa satın almak isteyip istemediğimi sordu.

"Hayır," dedim ona. "Buna gerek yok."

Topuklarımın yere vuruşunun yankısı sessiz mezarlıkta şimşek çakması gibi duyuluyor. Burada yaşayan ve yakınlarının mezarlarını ziyaret eden bir avuç insan var ama ziyaretçilerin çoğu sessiz. Sanırım mezarlık gürültülü sohbetlere uygun bir yer değil.

Cenazeci bana seksen altı numaralı arsayı sattı. Birbirinin neredeyse aynısı olan sıra sıra mezar taşlarına bakarken bunun pek bir anlamı yok. Ama kocamı nerede toprağa verdiklerini hatırlıyorum. Unutmak çok zor.

Mezarlığın ortasındaki yürüyüş yoluna giriyorum. Hafif bir esinti boynumu gıdıklıyor ve bir kez daha birilerinin beni izlediği hissine kapılıyorum. Ama tabii ki bu yüzden buradayım.

Taş döşeli patikadan ayrılıp çimenlerin arasında yürümeye başlıyorum. Topuklarım her adımda toprağı kazıyarak yeşil yaprakların arasından geçiyorum. Mezar taşını bulmam birkaç dakika daha sürüyor ama buradakilerin çoğundan daha özenli bir mezar taşı satın aldığım için zor olmuyor. Ne de olsa ayıracak paramız vardı. Elbette bu mezar taşını satın aldığım da Grant'in sekiz buçuk gayrimeşru çocuğunun geleceğini temin edeceğimi bilmiyordum.

Ve şimdi cilalı siyah granit mezar taşına geldim. Taşa kazınmış yazılarda Grant Lockwood'un sevgi dolu anısı yazıyor.

Sözcüklerin altında doğum yılı ve ölüm yılı, onun altında da harflerle Sevgi dolu koca yazmaktadır

Alice'in.

Güzel dokunuş, değil mi?

Serin bir esinti saçlarımı ensemden kaldırırken ve gevşek teller rüzgârda dans ederken mezar taşına çok uzun süre bakıyorum. Bu, Grant'i iki hafta önce gömdüğümüzde burada olan mezar taşının aynısı. O zamandan beri hiçbir şey değişmemiş.

Bakışlarımı ayaklarıma indiriyorum. Çimler bozulmamış, Grant'in tabutu toprağa indirildikten sonra değiştirildiği yerde duruyor. Çimlere bakıyorum ve bir elin aniden toprağı yarıp parmaklarını bileğime dolamasını bekliyorum.

Ama yerden zombi eli çıkmıyor.

Grant tabutunda kalıyor. Tabii...

Kapalı bir tabuttu. Grant'in vücudu kazada çok kötü parçalandığı için bu kararı verdik. Ama demek istediğim, kocamı tabutunun içinde yatarken hiç görmedim. Ya boş olsaydı?

Ama bu nasıl olabilir? Böyle bir şey mutlaka fark edilirdi. Eğer bir ceset morgdan çıkıp gitmişse, bunu görmezden gelemezler. En azından ben öyle umuyorum.

Bakışlarımı bir kez daha yere sabitliyorum. Kar yağması ihtimaline karşı bagajımda sakladığım küreği kapıp kazmaya başlamak için ani bir dürtüye kapılıyorum. Eğer o tabuta ulaşabilirsem, Grant'in cesedinin içinde olduğunu doğrulayabilirim. Ve eğer bunu yapabilirsem, beni takip edenin aslında kocam olmadığını anlayabilirim.

Ama şimdi paranoyaklaşıyorum. Belli ki beni takip eden Grant değil. Grant öldü. Kesinlikle öldü. Cesedini gördüm ve doktor olmasam da, ona bakınca çok ama çok ölü olduğunu anladım. Ve iyi ki de öyle.

Çünkü onu öldüren benim.

Ve eğer hala hayatta olsaydı, çok kızardı.

BİLİYORUM. MÜKEMMEL BİR ÇİFT GİBİ GÖRÜNÜYORDUK, DEĞİL Mİ?

Ve biz mükemmel bir çifttik. Uzun bir süre, küçük kızların hayalini kurduğu o masalsı romantizmi yaşadık. Bazen kendimi çimdiklediğim türden bir romantizm çünkü bunun bir rüya olması gerektiğinden emindim.

Grant beni ilk gördüğünde karısı olmamı istediğini anladığını söyledi. Gerçek şu ki, ben de onun için aynı şeyi hissettim. İlk görüşte aşka hayal ettiğim kadar yakındım. O kadar yakışıklıydı ki, saçlarındaki altın rengi röfleler, mükemmel yontulmuş yüz hatları, Aruba'nın suları gibi mavi, mavi gözleriyle ona delicesine aşık olmamak mümkün değildi. Ve bu, onun aynı zamanda başarılı, zengin ve komik olduğunu keşfetmeden önceydi. O mükemmeldi.

İlk randevumuzda beni bir Fransız restoranına götürdü. Hayatımda hiç bu kadar lüks bir yere gitmemiştim ama ikimiz için sipariş verirken patronluk taslamadı. Mum ışığıyla aydınlatılmış masada ellerimi tuttu ve bana çok güzel göründüğümü söyledi. Büyülü bir akşamdı ve doğruyu söylemek gerekirse, o gece ona tamamen aşık oldum, her ne kadar aşık olmamaya çalışsam da.

Restorandan çıkarken göz ucuyla bana baktığını ve yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark ettim. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Sanırım," dedi, "seni pmeden eve dnebileceğimden emin değilim."

İfadesi karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Oh?"

"Evet. Seni pmeyi başaramadığım gerçeği tüm düşüncelerimi hızla tüketecek. Eve dönerken yola bile odaklanamayacağım. Kesinlikle korkunç bir kaza yapacağım."

Hiç kimse bana beni düşünmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar tükendiğini ifade etmemişti. "şey, incinmeni istemem."

"ok naziksin Alice," dedi dudaklarını dudaklarıma bastırırken.

Sanki vücudumun her bir molekülünün içine küçük bir atom bombası yerleştirilmişti ve o öpücük sırasında aynı anda patladılar. Daha önce de plmştm ama hiç böyle olmamıştı. Beni pmeyi başaramazsa bir kaza geirebileceğinden korkmuştu ama o pckten sonra hayatımın geri kalanında başka bir şey dşnebileceğimi sanmıyordum.

Ama o pckten sonra bile Grant Lockwood'a aşık olmamak için elimden geleni yaptım. Kendime sürekli Grant gibi erkeklerin böyle yaptığını söylüyordum. Sizi yedirip iiriyorlardı ama yatağa attıktan sonra ilgilerini çabucak kaybediyorlardı. Deliğin derinliklerine düştükçe kendime bu gerçeği hatırlattım.

Grant bir kaamaktı. Daha fazlası değil.

Fransız restoranında yediğimiz o ilk akşam yemeğinden yaklaşık sekiz ay sonra kendimizi aynı restoranda yemek yerken bulduk. Birlikte geçirdiğimiz o ilk akşamdan beri hayalini kurduğum çikolatalı soufflé'yi sipariş ettim ve fırında yeterince kabarmasını beklerken Grant peçetesini yere düşürdü.

"Şunu alayım," dedi bana.

Şaşırmıştım. Grant genelde sakar biri değildi. Yoğun programı nedeniyle spora pek vakit ayıramasa da, doğal bir atletik zarafeti vardı. Tökezlemek ya da bir şeyleri düşürmek erkek arkadaşım için sıradan şeyler değildi. Ama bir saniye sonra, peçetesini almak için değil, yere uzanmıştı. Grant dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Alice." Yanımızdaki masada oturan kadın hissedilir bir kıskançlıkla bize aval aval bakarken gözlerimin içine baktı. "Seninle geçirdiğim bu son sekiz ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. Beni yaşayan en mutlu adam yaparsan bundan onur duyarım. Benimle evlenir misin Alice?"

Boğazımda konuşmamı zorlaştıran kocaman bir yumru vardı. Ama tek heceyi çıkarmam gerekiyordu. "Evet!"

Düğün altı ay sonra gerçekleşti. İkimizin de çok fazla ailesi yoktu, bu yüzden büyük bir olay yapmamaya karar verdik. Sonra onun büyük, geniş ve beş yatak odalı evine taşındık ve burayı çocuklarla doldurmayı planladık.

Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hayır, Grant tamamen mükemmel değildi - uzun saatler çalışıyordu ve onu istediğim kadar göremiyordum - ama hayallerimin erkeğiydi. Her gece, bu kadar şanslı olmak için ne yaptığımı düşünerek uykuya dalıyordum.

Kocamın bir canavar olduğunu bilmiyordum.

HER ŞEYİN DEĞİŞTİĞİ GÜNÜ HÂLÂ HATIRLIYORUM.

Evlendikten neredeyse bir yıl sonraydı. Sık sık yaptığımız gibi oturma odamızdaki aşk koltuğunda birlikte oturuyorduk. Ben kitap okuyordum, Grant ise dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koymuştu.

Çalıştığını sanıyordum ama birden kolumu dürterek "Alice, bu elbise ne renk?" diye sordu.

Kitabımı bıraktım ve omzunun üzerinden çizgili ve kolları yırtık kısa bir elbisenin fotoğrafına baktım. "Beyaz ve altın rengi."

Grant başını geriye attı ve güldü. "Hayır, aslında mavi ve siyah."

"Bana beyaz ve altın gibi görünüyor."

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" Adam homurdandı. "Kör müsün Alice? Mavi ve siyah olduğu çok açık."

Omuz silktim. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bence beyaz ve altın rengi görünüyor."

Düz bir çizgi haline gelen dudaklarındaki gülümseme hızla kayboldu. "Neyin var senin? Nasıl olur da bu elbiseye bakıp beyaz ve altın rengi görürsün?"

"Ben sadece... yapıyorum."

"O zaman gözlerinizi muayene ettirmeniz gerekiyor. Ya da belki beynini." Artık yüzünde mizahtan eser kalmamıştı. İki yıldır birlikteydik ve daha önce benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. "Bu kabul edilemez. Beyaz ve altın ile mavi ve siyah arasındaki farkı ayırt edemeyecek kadar aptal bir kadınla evli olduğuma inanamıyorum."

"Pardon?"

"Özür dilerim!" diye bağırdı. Dizüstü bilgisayarını pahalı sehpanızın üzerine fırlattı ve ekran paramparça oldu. "Bu kabul edilebilir bir cevap değil! O resimdeki elbise açıkça mavi ve siyah. Bunu söylediğini duymak istiyorum."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Elbise mavi ve siyah," diye tükürdü bana. "Ben. İstiyorum. İstiyorum."

Dinle. Sen. Söyle. Söyle."

Sadece başımı sallayabildim. "İstersen söyleyeyim. Ama bana beyaz ve altın gibi görünüyor."

Grant öfke dolu gözlerle bana baktı. Başka bir şey söylemeden koltuktan kalktı ve hışım ile evimizden çıktı, çıkarken de kapıyı arkasından çarptı. Mercedes'inin uzaklara doğru uzaklaştığını duyabiliyordum.

İki gün boyunca dönmedi.

Çok endişelendim. Polisi aradım ama kendi isteğiyle gittiğini söylediğimde, soruşturma için yetmiş iki saat beklemeleri gerektiğini söylediler. Yine de bana karşı naziktiler. Yeni evlilerin küçük sevgili kavgaları yaşamasının normal olduğunu söylediler. Muhtemelen kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp özür dileyerek eve döneceğini söylediler.

Ve aynen öyle oldu. Grant iki gün sonra elinde kocaman bir buket çiçek ve üzerinde adımın yazılı olduğu hediye paketiyle eve döndü. Beni kollarıyla sardı ve buzlarımın çözülmesi birkaç dakika sürse de sonunda ona sarılarak rahatladım. Her çift tartışır, bizim durumumuzda bu sadece balayının nihayet sona ermesi meselesiydi.

"Çiçekler çok güzel," dedim ona.

"Senin kadar güzel değiller."

Derin bir rahatlama hissettim. Evet, iki gün ortadan kaybolduğu için Grant'e hâlâ kızgındım ama Grant'le ilk kavgamızı etmemiz kaçınılmazdı. Sonunda bunu atlatıp hayatımıza devam edebilmek güzeldi.

Grant hediye kutusunu ellerime tutuşturdu. "Bu da senin için aşkım."

İçinde, üstünde altın bir kurdele olan süslü beyaz bir kutu vardı. O kadar güzeldi ki neredeyse açmak istemeyecektim. Hediyeyi kanepeye getirdim ve önümdeki sehpanın üzerine koydum. Kurdeleyi çözdüm ve kutunun üstünü dikkatlice kaldırdım. İçinde ne olduğunu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Grant beni izliyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Elbisen ne renk Alice?"

Beyaz kutunun içinde katlanmış ipek elbiseye baktım. "Mavi ve siyah," dedim uyuşuk bir sesle.

"Doğru," dedi yavaş bir sesle, sanki aptal olduğumu düşünüyormuş gibi. "Peki kutu ve kurdele ne renk?"

"Beyaz ve altın."

"Çok iyi. Şimdi farkı görüyor musun?"

Onunla aynı fikirde olsaydım ne olurdu diye hala merak ediyorum. Ama bunun yerine, "Ama fotoğraftaki elbise farklı görünüyordu" dedim.

"Hayır, olmadı!" Grant şimdi bütün mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyordu. "Fotoğraftaki elbise tam olarak aynı elbise! Yanıldın Alice. Yanıldın!"

Pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Ekran kilidini açtı ve sonra telefonu yüzüme doğru itti. Çizgili elbise ekrandaydı.

"Elbise ne renk?" diye sordu. "Beyaz ve altın rengi," diye fısıldadım.

"Elbise ne renk?"

Yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarına boğuldum.

Kocamın yüzü kıpkırmızı oldu. Onu hiç görmediğim kadar kızgın görünüyordu, hiç kimseyi görmediğim kadar. "Elbiseyi giy," diye homurdandı.

"I..." Elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları sildim. "Başka zaman giyerim, tamam mı?"

"Eğer o elbiseyi giymezen," diye tısladı bana, "seni hapse attırırım."

"Kilit altında mı?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne için?"

"Halüsinasyon gördüğün için!" Altın-beyaz elbisenin fotoğrafının olduğu telefonunu salladı. "İstesem bunu yapabilirim. Psikiyatri koğuşunun müdürü babamın kardeşinin yeğeninin kuzeninin üniversitedeki eski oda arkadaşı. Ondan ne istersem yapar, bana güvenin."

Ellerimi yumruk yaparak koltuktan kalktım. "Bunu bana yapamazsın. Yapamazsın."

"Sana söylediklerimi yapmazsan yapabilirim!" Şimdi yüzü olgun bir patlıcanın koyu mor rengine bürünmüştü. "Hemen elbiseyi giy!"

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Üst kattaki yatak odasına koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim. Kapıyı yumrukluyor, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Elbiseyi kapı ile zemin arasındaki boşluktan geçirmeye çalıştı ama olmadı. Bir noktada kapıyı kıracağından emindim ama kırmadı. Sonunda sakinleşti.

Ama ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Grant acımasızlaştı. Bir sabah dolabımı açtığımda tüm kıyafetlerimin yerini mavi-siyah elbiseler almıştı. Duştan çıktığımda, o gün giymem için yatağın üzerinde mavi-siyah bir elbise bekliyordu. Doğum günüm için bana mavi kreması olan ve üzerinde siyah harflerle "Mutlu Yıllar Alice" yazan bir pasta verdi.

Tüm dünyaya mükemmel bir çift gibi görünüyorduk. Kapalı kapılar ardında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Dünyanın geri kalanı, o saçın rengini tartışmaktan sıkılmıştı.

ve başka şeylere geçtik, röportajı sırasında çocukları içeri dalan BBC'deki adam gibi. Ama bizim için beyaz ve altın rengi elbise hayatımızı ele geçirmişti.

Sonra Grant bebek sahibi olmak istediğini açıkladı. Bana mavi-siyah çizgili bir tulum hediye ettiğinde, o anda evliliğimize asla bir çocuk getiremeyeceğime karar verdim. Bu yüzden hamile kalmamak için önlemler aldım.

Yine de sonsuza kadar böyle devam edemezdi. Grant saatli bir bombaydı. Bir gün komşularım beni banyoda mavi-siyah ipek bir eşarpla boğulmuş olarak bulacaklardı. Bu olmadan önce, bu konuda bir şeyler yapmalıydım.

Ama Grant gitmeme asla izin vermezdi. Emin olduğum tek şey buydu. Ben onun mallarından biriydim ve benden asla vazgeçmezdi. Hayır, evliliğimden kaçmanın tek bir yolu vardı, o da ikimizden birinin ölmüş olmasıydı.

DAHA ÖNCE HIÇ KİMSEYİ ÖLDÜRMEMİŞTİM.

Bunu hiç düşünmediğimi söylemiyorum. Hepimiz birini öldürmeyi düşünürüz. Kasada bozuk para cüzdanından kuruşlarla ödeme yapan o yaşlı kadını. Sinemada önünüzde oturan uzun boylu adam. Kısaca, uçaktaki her çığlık atan bebek.

Ama bu sadece bir fantezi. Asla yapamazsın.

Grant konusunda başka seçeneğim yoktu. O kelimenin tam anlamıyla gerçek bir canavardı ve kaçabilmemin tek yolu onun hayatına son vermektir. Gerçekten, dünyaya bir iyilik yapmış olurdum.

Daha önce hiç kimseyi öldürmediğim için, riske girmemeye karar verdim. Her sabah içtiği portakal suyuna baldıran otu karıştırdım. Mısır gevreğinin üzerine döktüğü süte katmak için biraz ölümcül itüzümü öğüttüm. Dik merdivenimizin en üst basamağına bir muz kabuğu koydum. Ama sonunda, onu öldüren kesik fren borusu oldu.

Yine de bu kadar kolay olması beni şaşırtmıştı. Polis memuru morga gelmemi söylediğinde, kötü kalpli kocamın gerçekten ölmüş olduğu gerçeğini aklım almadı. Onun cesedine baktığımda bile

Beyaz yüzü kaskatı kesilmiş bir halde levhanın üzerinde yatan hareketsiz bedenini, soğuk ve ölü elleriyle mavi-siyah bir elbise tutarak hayata dönmesini beklerdim.

Ama Grant hayata geri dönmedi. Ölmüştü. Ve herkes trafik kazasının sadece trajik bir kaza olduğuna inanıyordu.

O gittikten sonra yaptığım ilk şey tüm o mavi-siyah elbiseleri atmak oldu. Çoğunu hayır kurumlarına bağışladım ama bir tanesini sakladım. Yaptığım şeyi neden yaptığımı bana hatırlatacak tek bir elbise.

Cenaze töreni için hazırlık yaptığımnda, kocamın öldüğüne inanmakta güçlük çekiyordum. Sonunda o canavardan kurtulmuştum. Yıllarca çektiğim eziyetten sonra, artık beni bir daha asla rahatsız edemeyecekti. Altın süslemeli beyaz bir tabut seçtim.

Ve sonra, tabii ki, hamilelik testindeki o iki mavi çizgiyi keşfettim. Kocamı başarılı bir şekilde öldürmüştüm ama arkasında kendinden bir parça bırakmayı başarmıştı. Tek tesellim çocuğumuzun o adamın babası olmaktan kurtulacak olmasıydı.

Grant öldü. Ölmüş olmalı.

Ama eğer öyleyse, beni takip eden adam kim?

EVE GELDİĞİMDE POPPY KAPININ ÖNÜNDE BENİ BEKLIYOR.
tüm iğrenç hikayeyi dinlemeye hazır. Neyse ki yanında güveç yok.

Ön kapımın kilidini açarken "O kadın sana ne söyledi?" diye soruyor.

"Sanırım doğruyu söylüyor. Çocuklar... Grant'e çok benziyorlardı. Ve her yerde ailenin fotoğrafları vardı."

Kaç çocuk olduğundan bahsetmiyorum. Bunu hala tam olarak atlatamadım. Mavi-siyah elbiseler yeterince kötüydü, ama bilmediğim sekiz çocuk pastanın üzerindeki krema oldu.

"Ne korkunç bir deneyim," diye mırıldanıyor Poppy.
"Sana bir şey getireyim mi? Çaya ne dersin?"

Sadece başımı sallıyorum.

"Peki, ne yapacaksın?"

"Ben... Sanırım mirasın bir kısmını ona vermeliyim." Bir elimi karnıma koyuyorum, içimde büyüyen çocuk için de biraz para biriktirmem gerektiğini biliyorum. "DNA testi isteyeceğim elbette. Ama eğer gerçekten Grant'in çocuklarıysa, paranın bir kısmını hak ediyorlar."

"Buna inanamıyorum." Başını sallıyor. "Grant harika bir adama benziyordu. Çok nazık, dürüst ve yakışıklıydı. Nasıl olur da ikili bir hayat sürmüş olabilir?"

Hiçbir fikrin yok, Poppy.

"Aslında," derken buluyorum kendimi, "düşündüğün kadar nazık ve dürüst değildi."

Şaka yapmışım gibi gülüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Sen ve Grant mükemmel bir çiftsiniz."

"Hayır." Gözlerimi indiriyorum. "Değildik. Mükemmel evliliğimiz... Hepsi bir yalandı."

Yüzümdeki ifadeyi fark ediyor ve gülümsemesi dudaklarından kayıp gidiyor. "Ne demek istiyorsun Alice?"

Sanki bir musluğu açıyorum ve bir türlü durduramıyorum. Farkına bile varmadan, ona her şeyi anlattım. Mavi-siyah elbise hakkında. Hakkında... yani, hemen hemen hepsini. Ama Tanrım, o elbise konusunda tam bir pislikti.

Poppy tüm hikâyeyi dinliyor, yüzü giderek soluyor. Ben dolabımın durumunu anlatırken gözleri yaşıyor.

"Seni zavallı şey." Elimi sıkmak için uzandı. Onunki sıcak ve rahatlatıcı. "Alice, hiçbir fikrim yoktu. Keşke bana söyleseydin. Söyledim..."

"Şansımı deneyemezdim." Kendi gözlerimden bir damla yaş sildim. "Ya elbisenin de mavi ve siyah olduğunu düşünseydin?"

"Asla!" Poppy ağlıyor. "O elbise beyaz ve altın rengiydi! Aksini düşünen birinin kesinlikle kusurlu çubukları ya da konileri ya da her neyse işte."

Bu sözleri duymak beni gözyaşlarına boğmaya yetti. Poppy kollarını bana doluyor ve ikimiz de hıçkıra hıçkıra ağlayarak dakikalarca birbirimize sarılıyoruz. Keşke ona daha önce gelecek kadar güvenmiş olsaydım. Belki gelseydim Grant'i öldürmek zorunda kalmazdım.

"Gerçekten neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Poppy sonunda pembe burnunu ovuşturarak benden uzaklaşıyor. "Sert bir içki! İzin ver

bize birkaç votka ve tonik yap."

"Yapamazsın," diyorum sefilce. "Çünkü... Ben hamileyim."

Poppy'nin nefesi kesilir. "Alice, hiç bilmiyordum. Hiç de öyle görünmüyorsun, gerçekten! Kaç aylıksın? Yedi aylık mı? Sekiz ay mı?"

Ona ters ters baktım. "Altı hafta."

"Oh." Göbeğime bakıyor ve şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Bu kadar mı? Peki... tamam. Madem öyle diyorsun."

"Bunun olmaması için önlemler aldım." Berbat bir şekilde hıçkırdım. "Her dolaba LED ışıklar koydum ama yine de hamile kaldım. Anlamıyorum."

Başını yana eğiyor. "LED ışıklar mı?"

Başımı salladım. "İnternette okuduğuma göre LED taktırırsanız hamileliği önlemede yüzde doksan sekizden fazla etkili oluyormuş."

Poppy birkaç saniye boyunca bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Yani... RİA mı?"

"RİA nedir?"

"Bir rahim içi araç. Bir doktor tarafından rahminize yerleştirilir ve hamileliği önlemek için kullanılır."

Vay canına, bu ışıklardan çok daha mantıklı.
Aptal Google araması.

"Ben ne yapacağım, Poppy?" Feryat ediyorum. "Kocam bir canavardı. Şimdi o öldü ve onun çocuğu içimde büyüyor. Ve sadece bu da değil..." Grant'in yüzünün bana bakmasını beklediğim pencereye endişeyle bakıyorum. "Gittiğim her yerde onu görüyorum."

"Alice." Elimi kendi eliyle sıktı. "Grant'le görüşmüyorsun. Grant öldü, tatlım. Bu sadece tüm stresin seni yakalaması."

Başımı sallıyorum, bunun doğru olabileceğini isteksizce kabul ediyorum. Bunun doğru olmasını çok istiyorum. Bu kâbusun bitmesini istiyorum.

Poppy gittikten sonra rahatlamaya çalışıyorum. Yukarıya çıkıp duş almaya karar veriyorum, fokurdayan sıcak suyun gerginliğimi biraz azaltacağını umuyorum. İçeri girdiğimde, ısıyı

gidebildiği kadar yükseğe. Hala gergin hissediyorum, bu yüzden diğer yöne çeviriyorum, gidebildiği kadar soğuk.

Tam göğsüme sardığım havluyla banyodan çıkıyordum ki alt katın zili çaldı. Tanrım, umarım elinde baēka bir gvele gelen Poppy değildir. Yatak odasının penceresinden araba yoluna bakıyorum ve aēaęıda beni neyin beklediğini görünce kalbim bir takla atıyor.

Bu bir polis arabası.

SAÇIMI KURUTMAYA BİLE VAKTİM YOK. SAÇIMI GERİYE DOĞRU ÇEKİYORUM. Dağınık at kuyruğu, sonra bir kot pantolon ve hırka giyiyorum. Kapı zili üçüncü kez çaldığında merdivenlerden olabildiğince hızlı bir şekilde iniyorum.

Kapıyı açtığımda karşımda gömlekli, kravatlı ve trençkotlu tanıdık bir adam duruyordu. Onu, kocamın trajik kazasından sonra benimle kısa bir süre konuşan Dedektif Mancini olarak tanıdım. Yaşlı bir adam, tuzlu ve biberli saçlarının çoğu tuzlu ve sarp yüzüne derin çizgiler kazınmış.

"Merhaba, Bayan Lockwood." Hayali bir şapkayı bana doğru uzatıyor. "Sizi tekrar rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ben Dedektif Mancini."

"Evet, seni hatırlıyorum." Midemin taklalar attığı gerçeğini gizlemek için gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Bir sorun mu var?"

Dedektif Mancini tereddüt ediyor. Kocamın kazasını soruşturduğunu duyduğumda etrafıma sordum ve her zaman kurallara göre oynamayan ama işini yapan bir dedektif olduğunu öğrendim. Ama son duyduğumda, Grant'in kazasını resmi olarak sadece bir kaza olarak kabul etmişlerdi.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.

Bir dedektifi evime davet etmemeyi tercih ederim ama davet etmezsem saklayacak bir şeyim olduğunu düşünebilir. Ben de mecburen kenara çekildim. "Elbette."

Beni oturma odasına kadar takip ediyor, ben de ona kanepeye oturmasını teklif ediyorum. Oturduğunda trençkotunu çıkarmadı.

"Size bir şey getirebilir miyim?" diye sordum. "Belki biraz çay? Güveç mi?"

Başını sallar. "Hayır, teşekkürler."

Karşısındaki koltuğa yerleşiyorum, tüm vücudum uğulduyor. "Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Şey," diyor, "isimsiz bir ihbar aldık. Birisi bizi aradı ve kocanızın Mercedes'inin frenlerinin patladığını düşündüklerini söyledi. Aslında bu bir kaza değildi."

Biri arayıp isimsiz bir ihbar mı bırakmış? Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?

Ve sonra şehirde beni takip eden adamı düşünüyorum - ölen kocama şüpheli bir şekilde benzeyen adamı.

"Aman Tanrım!" Ağlıyorum. "Bu... bu korkunç! Bunun doğru olabileceğine inanamıyorum..."

"Kesin olarak bilmiyoruz," diyor Mancini. "Ne yazık ki, protokole aykırı olmasına rağmen, kazadan sonra arabayı kontrol etmedik. Ve şimdi kocanızın arabası hurdalıkta o küplerden birine dönüştürüldü. Yani bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmemiz mümkün değil."

Omuzlarım birkaç milimetre gevşedi. Araba yok edildi. Tüm kanıtlar gitmiş.

"Ama size sormak zorundayım," diyor, "kocanızın hiç düşmanı var mıydı? Ona zarar vermek isteyebilecek birileri?"

Dedektif Mancini'nin sol elinde eskiden alyansın olduğu yerde çok hafif bir bronz çizgi var. Acaba kendi evliliğinde ne oldu? Acaba anlayabilir mi?

Asla bilemeyeceğim. Çünkü ona asla gerçeği söylemeyeceğim.

"Hiç düşmanı yoktu," diyorum, "ama Grant'in hiçbir zaman tam olarak güvenmediği, bizim için temizlik yapan bir adam vardı."

"Hizmetçiniz Willie'yi mi kastediyorsunuz?"

"Bu doğru." Polisin ev sahibimizi çoktan araştırmış olmasına şaşırmadım, bu da karanlık geçmişini keşfettiklerine şüphe olmadığı anlamına geliyor. "Willie'yi başka bir ailenin tavsiyesi üzerine işe aldık, o yüzden geçmişini araştırmadım. Yapmalıydım. Hapishane kaydı olduğunu bilseydim Willie'yi asla işe almazdım."

Bu bir yalan. Willie'yi işe aldığımızda Grant'e geçmişini araştırdığımı söyledim ve bu doğrudur. Hapishane sicilini öğrenmiştim ve onu işe almamın nedeni de buydu; Grant'in ölümüyle ilgili herhangi bir şüphe varsa, bu eski mahkum ev adamımızın üzerine kalsın diye.

"Ama Grant'e zarar vereceğini hiç düşünmemiştim." Gözlerimden yaşlar akmasına izin veriyorum ve bunu belli etmiyorum. "Ve ayrıca, yaptığı korkunç şeye rağmen, zamanını harcadı."

Dedektif, "Korkunç bir şey yaptı," diyor.

"Daha önce otuzdan fazla gecikmiş kütüphane kitabı olan biriyle hiç tanışmamıştım." Masanın üzerindeki kutudan bir mendil alıp gözlerimi kuruluyorum. "Yani, iki ya da üç, evet, bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum. Ondan fazlası yeterince kötü olurdu. Ama otuzdan fazlası?"

"Biliyorum." İç çekiyor. "Bir polis olarak hayatında sadece bir kez görebileceğin ve bir daha asla görmemeyi umduğun türden bir şey."

Çıtlatıyorum. "Böyle bir şey nasıl olur? Onun böyle bir... canavar olduğunu hiç bilmiyordum. Belli ki her şeyi yapabilecek biri." Ben de tam olarak bu yüzden onu seçtim.

"Evet, ben de şüphelenmiştim," diyor Mancini. "Bu yüzden onu kontrol ettim. Ve Willie'nin kocanızın öldürüldüğü gün için sağlam bir mazereti olduğu ortaya çıktı."

Kalbim göğsümün içinde hoplayıp zıplıyor. "O... o mu?"

Başını sallıyor. "Evet. Vermont'ta bütün gün bir Quidditch turnuvasında oynuyordu. Filme çekilmişti. Grant'in kazasından sorumlu olmasının imkânı yok."

"Ne?"

"Bu doğru."

"Bekle. Yani Quidditch o bir gerçek Spor mu?" I
İnanılmaz bir şekilde sor. "Ve bunu filme mi
alıyorlar?"

"Bu doğru Bayan Lockwood," diyor ciddiyetle.

"Süpürge kullanıyorlar mı?"

"Öyle."

Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Willie'nin Grant'in cinayetini üstleneceğini ve paçayı kurtaracağımı sanmıştım. Quidditch maçında yarıştığına dair sağlam mazereti kötü haber. Ama iyi tarafından bakarsak, artık ona karşı bir çekim hissetmiyorum.

"Her neyse..." Dedektif Mancini ayağa kalktı. "O halde daha fazla zamanınızı almayacağım, Bayan Lockwood. Daha fazla bilgi edinirsek, size haber veririm."

Ve sonra, aynen böyle, beni sorgulamayı bitirdi. Bunun evden kelepçelenerek çıkarılmamla sonuçlanacağından emindim ama o kadar da şüpheli görünmüyordu. Neyse ki kazadan sonra arabanın frenlerini kontrol etme zahmetine girmemişler.

Dedektifi ön kapıya kadar takip ediyorum. Benden şüphelenmiş gibi görünmediği ve daha fazla tartışmadan çekip gittiği için rahatlamaktan neredeyse güçsüz düşünüyorum. Sonunda bu iş bitti ve bir daha asla endişelenmeme gerek kalmayacak. Elini kapı tokmağının üzerine koyuyor ve tam çevirmek üzereyken tereddüt ediyor.

"Sadece bir soru daha, Bayan Lockwood," diyor.

"Tamam..."

Trençkotunun cebini karıştırıyor ve bir Polaroid fotoğraf çıkarıp bana uzatıyor. Grant'in hurda Mercedes'inin içinin bir fotoğrafı gibi görünüyor, görünüşe göre bir küpe sıkıştırılmadan önce çekilmiş.

"Söyle bana." diyor. "Bu elbise ne renk?"

Midem bulanıyor. Fotoğrafa bakıyorum, arabanın arka koltuğunda yırtık bir elbise olduğunu şimdi fark ediyorum. "Ne?" İdare ediyorum.

Mancini mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Bu fotoğrafı kocanızın dosyasında buldum, kaza mahallinde çekilmiş. Ve ben ve departmandaki arkadaşlar bunun üzerinde tartışmadan duramıyoruz. Elbisenin size ait olduğunu varsayıyorum. Ne renkti? Mavi ve siyah mı, yoksa altın sarısı ve beyaz mı?"

Ağzım konuşamayacak kadar kuru. Dudaklarımı aralıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Sadece merak ediyorduk," diyor.

"O..." Dudaklarımı nemlendirmek için yalıyorum. "Beyaz ve altın rengi aslında."

"Öyle mi?" Kalın siyah kaşlarını kaldırıyor. "Mavi ve siyah olduğundan emindim."

"Ben... Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum..."

Mancini fotoğrafı parmaklarımın arasından çekip alıyor ve tekrar trençkotunun cebine sokuyor. "Öyle ya da böyle, araştırmaya devam edeceğiz. Kocanızın arabası bir küp olabilir ama bu işin aslını öğrenene kadar rahat etmeyeceğim. Sözlerimi bir kenara yazın."

Dedektif Mancini'nin polis arabasına binip uzaklaşmasını izliyorum. Ama araba gittikten sonra bile rahatlayamıyorum.

DEDEKTİF GITTİKTEN SONRA BAŞIM DÖNMeye DEVAM EDİYOR.

Polisi ihbar için kim aradı? Mancini, Grant'in kazasından benim sorumlu olduğumdan mı şüpheleniyor? Gerçeği öğrenene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini gözlerinden anlayabiliyordum.

Başım zonkluyor. Ağrıyı dindirecek bir şeyler bulmak için banyoya gidiyorum. Başım ağrıdığında genellikle birkaç Tylenol alırım ama Grant'in başı çok ağrıdığında kullandığı daha güçlü bir reçeteli ilacı var. İlaç şişesi ecza dolabının ikinci rafında duruyor ve çaresizlikten onu raftan alıp çocuk emniyet kapağını açıyorum. Sonra içindekileri sol elime boşaltıyorum.

Ama şişede hiç beyaz hap yoktur. Bunun yerine, şişede hiç beklenmedik bir şey var. Bir anahtar.

Sol elimin avucunda duran küçük anahtara bakıyorum. Bu anahtar daha önce hiç görmemiştim. Ön kapının anahtarına benzemiyor. Ya da posta kutusundakine. Kesinlikle bir araba anahtarı değil.

Sadece dışarıdan kilitlenen tavan arasındaki o odanın anahtarı olabilir mi?

Buraya taşındığımdan beri o odada ne olduğunu merak ediyorum. Grant, oranın sadece depo olduğu ve ilgilenebileceğim bir şey olmadığı konusunda ısrar etti. Hatta bir ara bana anahtarı kaybettiğini bile söyledi. Bir çilingir çağırmayı önerdiğimde, bunun bir anlamı olmadığını ve tavan arasındaki gizemli odadan uzak durmam gerektiğini söyleyerek beni tersledi.

Ama şimdi Grant öldü. En azından ben öyle düşünüyorum. Her iki şekilde de, beni durdurmak için burada değil.

Anahtarı elimde tutarak yavaşça dolambaçlı merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Tırabzanlara tutunuyorum, eğer yanlış bir adım atar ve düşersem birinin beni bulmasının saatler sürebileceğini biliyorum. Ama bu basamaklar tavan arasına çıkan kıymıklı ahşap merdivenler kadar dik değil.

İkinci kata çıktığımda, yukarıdan bir gümbürtü daha geldi. Burada yaşamaya başladığımdan beri bu sesi duyuyorum ama Grant her zaman endişelenecek bir şey olmadığı konusunda ısrar ederdi. "Evin sesi," dedi.

Şimdi nihayet gerçeği öğreneceğim. Çatı katına çıkan merdivenin ışığı yıllar önce patlamıştı, bu yüzden telefonumun fenerini açıp bir elimde tutarak tepeye giden yolumu aydınlatıyorum. Tırabzan elime gevşek geliyor ama gıcırdayan merdivenleri teker teker çıkarken onu kavriyorum.

Ve sonra zirveye ulaştım.

El fenerinin ışığını kapı kolundaki kilide tutuyorum. Anahtarı kilide sokarken ellerim titriyor. Daha önce yukarıda sesler duyduğuma yemin edebilirim ama şimdi tamamen sessiz. Belki Grant doğruyu söylüyordu. Belki de bu oda sadece bir depodur, başka bir şey değildir.

Belki de içeride cesetler vardır. Belki Rebertha'nın cesedi bu odada çürüyordur.

Ya da belki... içeride canlı biri var, kapıyı açtığım anda saldırmak için bekliyor.

Yavaşça anahtarı çeviriyorum.

KALBİM SIÇRAMALAR YAPIYOR. BİR KLIK SESİ DUYUYORUM.
Kilidi açtım. Artık bu yasak tavan arası odasına girebilir ve içeride ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenebilirim. Kapıyı itip açıyorum...

Küçük bir alan, yatak odamızın yaklaşık dörtte biri büyüklüğünde ve çok küflü, sanki yıllardır temizlenmemiş veya tozlanmamış gibi. Sadece tek bir penceresi var, o da aralık. Duvara yaslanmış birkaç kutu ve vücuduna yarım kalmış bir elbise dikilmiş bir manken var. Ve şimdi, ilk kez, bu tavan arası odasından gelen sesleri neden duyduğumu anlıyorum. Gizemli seslerin kaynağının ne olduğunu anlıyorum.

Bu bir Roomba. Üzerinde bir kedi var.

Kedi beni görünce şaşkın bir şekilde havlıyor. Hala kutular ve seyrek mobilyalar arasında yolunu bulmaya çalışan Roomba'dan atlıyor. Kedi bacağıma sürtünüyor, beklentiyle bana bakıyor ve ona yiyecek vermediğimde bana pis bir bakış atıp açık pencereden dışarı atlıyor.

Tamam o zaman.

Roomba şimdi odanın bir köşesine sıkışmış, sinir bozucu vınlama sesleri çıkarıyor. Dikkatimi

Odanın ortasında, benden uzağa bakan ve o küçük pencereye bakan sallanan bir sandalye var. Sandalye sallanmaya devam ediyor, ileri geri, ileri geri. Pencereden gelen esinti yüzünden hareket ediyor olmalı. Tabii...

O sandalyede biri mi oturuyor?

Sallanan sandalyenin yanından hızla geçiyorum ve boş olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Sallanan sandalyede kimse yok. Oda, şu anda sürekli duvara vuran Roomba dışında tamamen boş. Canlı insan yok, ölü insan yok, sadece Roomba ve sanırım bazen ona binmeyi seven bir kedi var.

Ama sallanan sandalyenin koltuğunda bir şey var; küçük bir defter. Tozlu ama odadaki diğer eşyalar kadar değil. Son bir ya da iki hafta içinde kullanılmış gibi görünüyor. Kaşlarımı çatarak defteri elime alıyorum ve sayfaları çevirirken kocamın dağınık bir şekilde karaladığı binlerce satır bana bakıyor.

Aman Tanrım. Bu bir günlük.

Grant günlük tutardı. Kocamdan böyle bir şey beklemezdim -çünkü bugünlerde kim günlük tutuyor ki? Ve şimdi onu okuyabilir ve gittiğim her yerde neden onu görmeye devam ettiğimin gizemini çözebilirim. Her gün iki ya da üç sayfa okuyacağım - belki de hırslı hissedersen dört sayfa bile okuyabilirim. Bu günlüğün eninde sonunda cevabı ortaya çıkaracağından eminim, ancak okumayı planladığım hızda bunu çözmem muhtemelen birkaç ayımı alacak.

Yavaşça kutulardan birinin üzerine oturdum ve okumaya başladım.

Grant'ın Günlüğü

BÜYÜK EJDERHA GÖKYÜZÜNÜ YIRTTI, GÖRKEMLİ KANATLARI
Kümülüs bulutlarının sisini yararak, bir güç ve zarafet
senfonisi yarattı. Gökyüzündeki bu hayranlık uyandıran
yaratığın yılan gibi vücudunu kaplayan koyu mor pulları -
her biri farklı bir parlak tonda-, keskin bir kürekle sonlanan
uzun kaslı kuyruğu, bir sıra jilet gibi keskin dişleri ve
çağların zekâsıyla yanan gözleri vardı. Ejderha için ben,
yeryüzünü kaplayan uçsuz bucaksız beyaz kar
manzarasında küçük bir kusurdan başka bir şey değildim.

"Bir gün," dedim, "o ejderhayı evcilleştirip üzerine bineceğim."

Arkamdan bir kahkaha yankılandı. Başımı çevirdiğimde
Zelvix Mistmael'in birkaç adım ötemde, kaslı kollarını
göğsündeki zırhın üzerinde kavuşturmuş halde durduğunu
gördüm. Zelvix bana sırttı, yüzü erkeksiliği yansıtan
belirgin hatlarla yontulmuştu - ona sonsuz bir kararlılık
havası veren yontulmuş bir çene çizgisi ve her hareketinde
ışığı yakalayan altın rengi saç dalgaları. Mükemmel yüz
hatlarını sadece alnındaki sivri beyaz bir yara izi bozuyordu.

Ailelerimizin karşı karşıya geldiği bir savaşta kazandığı bir gök gürültüsü bulutu şekliydi. Artık azılı düşmanlardık ve bir gün beni öldüreceğine dair yemin etmişti.

"Sen mi?" Zelvix homurdandı. "O ejderhayı nasıl evcilleştirebildin? Sen sadece bir fae'sin!"

TAMAM, GÜNLÜK OLMADIĞI ORTAYA ÇIKTI.

Görünüşe göre Grant bir roman yazmaya karar vermiş. Ve bu romanın bir aşk romanı olmasına mı karar vermiş? Zelvix Mistmael adında bir adam ve Furywa Wingrasmoril adında inatçı bir peri arasında mı?

Her halükarda, bu defterin Grant'i neden her yerde görmeye devam ettiğimin anahtarını tutacağını sanmıyorum. Ve iyi bir romantizmi sevmeme rağmen, onun versiyonundan pek hoşlanmıyorum. Bu yüzden okumayı bırakacağım.

Oh iyi. Bu kadarı da fazla.

Aşağıya iniyorum ve tavan arasını arkamdan kilitlemeye zahmet etmiyorum. Yukarıda ceset olmadığı için rahatladım ama biraz da hayal kırıklığına uğradım. Tavan arasında bir cevap bulmayı umuyordum ama hâlâ bulamadım. Ölü kocamın neden gittiğim her yerde karşıma çıktığını hâlâ anlamıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için buzdolabımdaki tüm güveçleri alıp arabamın bagajına yüklüyorum. Hiçbirini yeme şansım yok, bu yüzden en azından onları Marnie'ye götürebilirim. Aslında, yapabileceğim en az şey

bir şey değil. Ama ben daha iyisini yapıp ona güveç vereceğim.

Arabamın bagajını kapatırken, bir kez daha birinin beni izlediği hissine kapılıyorum. Arkamı döndüm ve tabii ki kimse yoktu.

Ama sonra bir ses duydum. Çimenliğimin uzak köşesindeki çitlerde hafif bir hışırtı.

Grant eskiden çimlerimizin bakımından sorumluydu. Ofiste uzun saatler çalışmasına rağmen, çimlerimizin yeşil ve sağlıklı olmasını sağlamaktan gurur duyardı. Çitler hala mükemmel bir şekilde kesilmiş durumda, öyle ki çitlerdeki düzensizliği fark ettiğimde, içinde bir şey ya da biri olduğunu kesin olarak biliyorum.

Ayrıca bu çitlerin arasında biri saklanıyorsa, çıkış yolu olmadığını da biliyorum. Arazimi yüksek bir çit çevreliyor. Saklanan her kimse, bahçemden çıkmak için gözümün önünde ortaya çıkmak zorunda. Onları köşeye sıkıştırdım.

Bagajı tekrar açtım. İçerisi artık sekiz güveç kabıyla dolu, ama bir şey daha var: Acil bir durumda arabamı kardan çıkarmam gerekirse diye her zaman bagajda tuttuğum bir kürek.

Küreği kaldırıyorum ve hissettiğimden daha büyük bir güvenle çitlere doğru ilerliyorum. Kalbim ters taklalar atıyor ama ellerim şaşırtıcı derecede sabit. Çimenleri geçmem birkaç saniye sürüyor ve çitlerin önünde duruyorum. Hışırtı kesilmişti ama şeklinden içeride birinin saklandığını anlayabiliyordum. Bundan eminim.

"Orada olduğunu biliyorum," diyorum. "Ve bu sefer kaçamayacaksın."

Sonra küreği başımın üzerine kaldırdım.

Tüm gücümle onu indirmeye hazırım. Ama ben yapamadan, elleri havada bir adam dışarı fırlıyor. Kirli sarı saçları, mavi gözleri ve mükemmel yontulmuş yüz hatları var.

Kocam önümde duruyor. Sadece iki hafta önce ateşli bir araba kazasında ölen kişi. Ve şimdi burada, hala hayatta.

Ona bakıyorum, kan kulaklarıma hücum ediyor. "Grant?"

O tanıdık gözler benimkilerle buluşuyor. "Hayır," diyor. "Ben Grant değilim."

Kocamın bir şekilde hayata geri dönmediğine inanmak istesem de, karşımda duran adamın Grant Lockwood olmadığını bana söyleyebilecek kimse yok. Ne de olsa onunla evliydim. Neye benzediğini biliyorum. Ve bunun Grant olduğunu biliyorum.

Ama ağzından çıkan sonraki kelimeler her şeyi değiştirir. "Ben Brant. Grant'in tek yumurta ikiziyim."

"NE?" DEDİM. "SEN NE?"

Adının Brant olduğunu söyleyen, kocama tıpatıp benzeyen adam hâlâ ellerini havada tutuyor. Küreği indiriyorum ve o da ellerini indiriyor.

"Sen Grant'in tek yumurta ikizi misin?" Gizlemediğim bir şüphecilikle söylüyorum.

"Bu doğru."

"Ama bu hiç mantıklı değil." İfademi küreğin ucunu çimlere saplayarak noktalıyorum. "Grant tek çocuktu."

"Size yalan söyledi. O tek çocuk değildi. Bir kardeşi vardı, ben."

"Yine de," diyorum. "Bu çok saçma bir ihtimal gibi görünüyor. Yani, tek yumurta ikizleri gerçekten nadirdir. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar ölü kocamı her yerde görmem için ucuz ve aşırı uygun bir açıklama gibi görünüyor. Gözlerimi devirmek istiyorum."

"Şey, üzgünüm," diyor Brant. "Hangi açıklamayı tercih ederdiniz? Grant'in ölümden döndüğünü mü? Ya da belki de her şeyi hayal ediyorsunuzdur? Peki ya sen

Aslında bir psikiyatri hastanesinde ve tüm bu evliliğin tamamen senin kafanda olduğunu mu? Bu daha mı iyi olurdu?"

"Hayır, bu çok daha kötü."

"Aynen öyle." Mavi kot pantolonunun arka cebine uzanır ve yıpranmış deri bir cüzdan çıkarır. Cüzdanın içini karıştırıyor ve sonunda eski, buruşuk bir fotoğraf çıkarıyor. "Bu ben ve Grant'in çocukluğumuz."

Fotoğrafı elinden alıyorum. Yaklaşık beş yaşlarında, şort ve tişört giyen, hem birbirlerine hem de karşımda duran adama çarpıcı bir benzerlik gösteren, birbirinin aynısı iki uzun saçlı çocuğun fotoğrafı. Çok uzun zamandır cüzdanında duruyormuş gibi görünüyor.

"Bu sahte olabilir," diyorum.

Fotoğrafı elimden alıyor ve usulca cüzdanının kıvrımlarına yerleştiriyor. "Öyle diyorsun. Ama bana bak Alice. Rahmetli kocana tıpatıp benzediğimi kanıtlamak için gerçekten bir fotoğrafa ihtiyacın var mı?"

Kuşkusuz, bu adam Grant'e çok benziyor. Göze çarpan tek bir fark var.

Brant nereye baktığımı fark ediyor ve yüzünün yan tarafına, sağ kulağının biraz önüne dokunuyor, burada yaklaşık iki milimetre çapında küçük bir ben var. "İkimiz arasındaki tek fark bu."

Brant'e bakarken bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladı. Grant'in neredeyse her akşam benimle birlikte yemek yerken, aynı zamanda evi sevgi dolu bir baba olarak fotoğraflarıyla dolu bambaşka bir aileye nasıl sahip olduğunu anlamıyordum. Ama şimdi aniden mantıklı gelmeye başladı.

"Marnie senin karın," diye fısıldıyorum. "Evet," diyor.

"Ama anlamıyorum. Neden ona adının Grant olduğunu söyledin?"

Dişlerini sıkıyor. "Büyürken benim için nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Grant her zaman daha iyiydi."

İkiz. O her zaman herkesin sevdiği, okulda en iyi notları alan ve sonra tonlarca para kazandığı harika bir işe giren kişiydi. Hatta ikimiz arasında en iyi isme sahip olan o. Yani, Grant? Bir gençlik filmindeki kendini beğenmiş zengin çocuğun adı."

Son söylediğine katılmamak mümkün değil.

"Her neyse," diye devam ediyor, "Marnie'yle tanıştıgımda onun gelmiş geçmiş en harika insan olduğunu düşündüm. Tek istediğim beni sevmesiydi. İşte bu yüzden bana adımın ne olduğunu sorduğunda ona Grant olduğunu söyledim. Eninde sonunda ona gerçeği söyleyeceğimi düşündüm." Kaşlarını çatıyor. "Sanırım biraz fazla uzun sürmesine izin verdim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını öne eğerek. "Hayatımda bazı hatalar yaptım. Bunu inkar etmeyeceğim."

"Yine de anlamıyorum. Marnie neden öldün mü?"

Uzun ve dolambaçlı bir iç çekti. "Marnie'yi sevdim, gerçekten sevdim. Ama yıllar içinde bazı şeyler değişti. Artık birbirimize uygun değiliz, ama o bunu kabullenemiyor, çünkü birlikte çok, çok, çok fazla çocuğumuz var. Bu yüzden, kardeşimin ölümcül kazasını duyduğumda, bunun nihayet korkunç evliliğimden kaçmak için bir şans olduğunu fark ettim."

Marnie ve Brant'in evinin oturma odasına geri dönüyorum. Duvarlardaki fotoğraflara baktığımı hatırlıyorum. İkisi birlikte çok mutlu görünüyorlardı. Ama deneyimlerimden biliyorum ki fotoğraflardaki gülümsemeler bir yanılsama olabilir.

"Hepsi çocuk muydu?" Ona sordum. "Evliliğinizi zorlayan şey bu muydu?"

Şimdi başını sallıyor. "Hayır, çocuklar harika. O kısım için üzgünüm, çocuklarımı gerçekten özleyeceğim."

"Elbisenin rengi konusunda anlaşılamadınız mı?" "Ne?"

"Yok bir şey. Boş ver." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Peki, ne oldu?"

"Bu..." Topuklarıyla bahçemizin toprağını kazıyor. "Bunu itiraf etmek biraz acı verici. Ben... Ben seni çok iyi tanımıyorum ve benim hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum."

"Senin hakkında daha az düşünmeyeceğim." "Lütfen. Bunu söylemek istemiyorum..."

Gözlerinde acı var, bu da bana evliliğim sırasında hissettiğim acıyı hatırlatıyor. Onun neler yaşadığını bilmiyorum ama benim durumum kadar kötü olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Benim gibi onun da konuşacak birine ihtiyacı olduğu açık.

"Anlat bana. Lütfen, Brant."

"O..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Nickelback'i sevmiyor. Ve ben..." Adem elması sallanıyor. "Onları seviyorum. İşte söyledim. Nickelback tüm zamanların en sevdiğim grubu ve kendi karım bile onlara katlanamıyor."

"Brant..."

"Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Birlikte minibüsteyiz ve radyoda 'How You Remind Me' çalıyor, o da bana 'Kapat şu berbat müziği' diyor. Onların... onların çok sahte olduğunu ve şarkılarının... tamamen ticari nedenlerle yapıldığını söylüyor." Sesi tehlikeli bir şekilde titriyor, kırılmakla tehdit ediyor. "Diyor ki... onlar gerçek bir grup bile değilmiş. Kimsenin onları gerçekten sevmediğini ve bende bir sorun olması gerektiğini söylüyor." Boğuk bir çığlık atıyor. "Ve şimdi muhtemelen sen de bende bir sorun olduğunu düşünüyorsun."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Brant, seni seviyorum. Nickelback."

Bana temkinli bir bakış attı. "Bunu kastetmiş olamazsın. Sadece benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır, seviyorum! Nickelback'e bayılıyorum! Çok iyi bir havaları var, sözleri çok derin ve melodileri pop ve grunge'ın mükemmel bir karışımı. Onlar benim favori

grubum."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılır. "Ben... Ben tek olduğumu sanıyordum."

"Bir tek ben varım sanıyordum!"

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için, başka bir erkek kardeşe sahip olsaydım hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum. Brant'i çok iyi tanımıyorum ama birdenbire Grant'le aramızda hiç olmayan bir bağ oluştuğunu hissediyorum. Ne de olsa, dünyada çok az insanın sahip olduğu ortak bir şeye sahibiz.

"Seni takip ettiğim için özür dilerim," diyor Brant usulca. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece kardeşim öldükten sonra iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim," diyorum. "Aslında iyiden de öteyim. Grant... Bana karşı her zaman iyi değildi. Chad Kroeger'ın da dediği gibi, onunla yaşamak beni neredeyse öldürüyordu."

"Nickelback alıntısı hoşuma gitse de, bunu duyduğuma gerçekten üzıldüm." Brant uzanıp omzuma hafifçe dokundu. "Grant'in sorunları vardı. En hafif tabirle zor bir çocukluk geçirdik."

"Gerçekten mi? Bunu bana hiç söylemedi."

"Evet, korkunçtu." Hatırladıkça yüzünü buruşturuyor. "Küçükken yaptığımız tüm o tek yumurta ikizi çalışmaları yüzünden."

"Tek yumurta ikizi çalışmaları mı?"

"Evet, bitmek bilmiyorlardı," diye homurdanıyor Brant. "Sürekli IQ'muz test ediliyordu. Bir keresinde ikimize de marshmallow verdiler ve beş dakika boyunca yememeyi başarırsak ikinci bir marshmallow alacağımızı söylediler. Bir keresinde de Grant'i uzaya gönderdiler ve geri döndüğünde karşılaştırmak için kanımızı, tükürüğümüzü ve idrarımızı test ettiler. O zaman sadece altı yaşındaydı!"

Kulağa oldukça nahoş geliyor. Yine de bu bana yaptıklarını mazur göstermez.

"Dinle," dedim, "eve girsen iyi olur. Çimenlerin üzerinde yeterince uzun süre durursan komşulardan biri seni görecektir."

Kaşını kaldırıyor. "Evine girmeme izin verecek kadar bana güveniyor musun?"

Bir an tereddüt ediyorum ama sonra başımı sallıyorum. Brant'le daha bugün tanışmış olmama rağmen, ona karşı açıklanamaz bir bağ hissediyorum. Ona güveniyorum. Bana zarar vereceğini sanmıyorum.

Umarım korkunç bir hata yapmıyorumdur.

BRANT ŞAŞKINLIKLA EVİMİZE BAKIYOR. O BİZİM HAYRAN
Yetmiş iki inçlik televizyonu seyrediyor, parmaklarını antika
gardırobumuzda gezdiriyor ve sonra bir vecd iniltisiyle
İtalyan deri koltuğumuzun minderlerine gömülüyor.

"Vay canına," diyor sonunda. "Kardeşim kendi adına
gerçekten iyi iş çıkardı." Ama bu sözleri söylerken
doğrudan bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Biraz müzik açayım."

Alexa'ya Nickelback radyosunu çalmasını söylüyorum.
"Rockstar" melodisi odayı doldururken, Brant'in yakışıklı
yüz hatlarına bir gülümseme yayılıyor. Kanepenin üzerinde
geziniyorum, bu oldukça benzersiz duruma nasıl
yaklaşacağımdan emin değilim. Yani, bu adam öldürdüğüm
kocanın tek yumurta ikizi ve ben beş dakika öncesine kadar
onun varlığından bile haberdar değildim. Bu insanların
başına çok sık gelmez.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Çay?" "Çaydan nefret ederim."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, ben de çaydan nefret
ederim! Ben sadece... Ben sadece sana teklif ettim çünkü
düşündüm ki..."

"Sorun değil," diyor Brant. "Anlıyorum. Bu benim
yaşadığım kabusun aynısı."

Yanıındaki kanepeye çöküp ellerimi kucağında birleştiriyorum. "Neden bilmiyorum ama seninle aramda garip bir bağ olduğunu hissediyorum."

"Çünkü Grant'e benziyorum."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bundan daha fazlası var. Grant hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Elbette onu seviyordum ama..."

"Hayır, anlıyorum." Kaşlarını çattı. "Ben de Marnie hakkında böyle hissediyordum. Onu seviyordum ama hep bir şeyler eksikti. Ama şimdi seninle tanıştım... Sanki aynı madalyonun iki yüzüymüşüz gibi geliyor."

Hevesle öne doğru eğildim. "Bana başka nelerden nefret ettiğini söyle."

"O kadar çok şeyden nefret ediyorum ki," diye düşünüyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ben... Pulitzer Ödülü kazanan her kitaptan nefret ediyorum. Android telefon kullanan insanlardan nefret ediyorum. Bitter çikolatadan nefret ediyorum. Domatesten çiğken nefret ederim ama pişince bayılırım. Bir gizem kitabının uçurumda bitmesinden ve kimin yaptığını öğrenmek için ikincisini okumak zorunda kalmaktan nefret ederim. Kuruşlardan nefret ederim."

Başım dönüyor, sersemlemiş gibi hissediyorum. Brant'in nefret ettiği her şeyden ben de nefret ediyorum. Özellikle de bozuk paralardan. Neden hala bizde olduklarını bile anlamıyorum. Yarım peniden yüzyıllar önce kurtuldular.

"Ayrıca," diye ekliyor, "ABD'nin metrik sisteme geçmeyen tek ülke olmasından nefret ediyorum. Bu beni çok kızdırıyor!"

"Metrik sistemin en iyi ölçü birimi olduğu açık," diyorum. "Her şeyin on'un katlarına dayanması çok daha mantıklı. Mesela, bir ayak on iki inç mi? O ne ki? Ve hiçbir şekilde bir mildeki 5,280 feet ile ilgili değil, ki bu on ikinin katı bile değil! Mevcut sistemimiz temelde tutarsız ölçüm sistemlerinin bir araya gelmesinden oluşuyor."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldıyor.

Diğer yarımı bulacağımı hiç hayal etmemiştim ama Brant'in söylediği her şey beni derinden etkiliyor. Grant ve ben hala birbirimizi severken bile bu duygulara sahip

değildim.

Birlikte mutluyduk. Metrik sistemi bile umursamazdı. Brant kocamdan çok farklı, sağ kulağının yanındaki küçük benin ötesinde bile.

Yine de duygularım çok uygunsuz. Brant'e aşık olamam. İnsanlar ne düşünür? Peki ya Marnie ve onların bir sürü çocuğu ne olacak?

"Bu akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet," diye yanıtlıyor hemen.

Çok uzun zamandır ilk kez bir mutluluk dalgası hissediyorum. İkimiz de birbirimize sersem sersem gülümsüyoruz ve onun da en az benim kadar bunu dört gözle beklediğini söyleyebilirim. Brant'le aramızda bir gelecek olup olmadığını bilmiyorum ama en azından onu daha yakından tanımak istiyorum.

"Halletmem gereken birkaç iş var," dedi bana. "Biraz yemek alsam ve saat sekizde burada buluşsak nasıl olur?"

"Elbette," diyorum. "Akşam yemeği için ne düşünüyorsun?" "McDonald's'a ne dersin?"

Tekrar nefesim kesildi. "Aklımı okudun."

Grant hayatta sadece süslü şeyleri severdi. Asla bir fast-food restoranından yemek almazdı. Brant ile yaşayacağım herhangi bir hayat, kocamla yaşadığımdan çok farklı olacaktı. Ve bu kötü bir şey değil.

Brant'e ön kapıma kadar eşlik ediyorum. Bana son bir kez gülümsüyor ve görünüş olarak kocamla aynı olmasına rağmen, o anda her nasılsa Grant'in eskiden olduğundan daha yakışıklı görünüyor. Kapıda oyalanıyor, henüz evimden ayrılmıyor. Orada duruyor, bakışları benimkilere sabitlenmiş.

"Alice," diyor.

"Brant,"
diyorum.

Sonra ben daha ne olduğunu anlamadan eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni Grant'in çok uzun zamandır öpmediği bir şekilde öpüyor. Beni bacaklarım güçsüzleşene kadar öpüyor ve dizlerimin üzerine çökmemem için beni tutmak zorunda kalıyor. Bana o anı hatırlatıyor.

Grant ile Fransız restoranının dışında, vücudumun tüm moleküllerinin aynı anda patladığı ilk öpüşmemiz. O duyguyu özlemiştim.

Sonunda çekip gittiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Sekizde görüşürüz," diye söz verdi.

Brant'in evime giden yolda kayboluşunu izliyorum. Muhtemelen, daha önce beni takip ettiği yeşil sedanla uzaklaşacak.

Beni takip eden Brant'ti. Bunu bana göz kulak olmak için yaptığını söylemişti ama şimdi düşündüğümde bu açıklama pek mantıklı gelmiyor. Eğer bana göz kulak olmak isteseydi, neden kapımın önüne gelip kendini tanıtmazdı ki?

Yine de içgüdülerim Brant Lockwood'a güvenebileceğimi söylüyor.

Şu anda Marnie'nin evine gitmeyeceğim için güveçleri arabamdan kurtarıyorum ve aşırı dolu buzdolabıma geri koyuyorum. Güveçler bana Poppy'yi ve son birkaç gündür benim için ne kadar endişelendiğini düşündürüyor, bu yüzden az önce olanları anlatmak için onun evine gitmeye karar veriyorum. Poppy benim en iyi arkadaşım ve olaylara harika bir bakış açısı var. Brant'in bana söylediği her şeyi ona anlatacağım - vereceği tepki ona güvenip güvenemeyeceğimi gösterecek.

Poppy son beş yıldır benim kapı komşum. Benim evimin hemen sağında kolonyal tarzda bir evde yaşıyor. Benim geniş yeni evimin aksine, onunki basit, dikdörtgen ve simetrik, dik yan beşik çatılı. Genellikle o benim evime gelir, ben de onunki. Bahçesinden çıkan yabani otlarla hafifçe büyümüş yürüyüş yolundan geçerken, uzun zamandır onun evine gitmediğimi fark ettim.

Poppy'nin evinin ön kapısı, etrafını çevreleyen çok panelli birkaç küçük pencereyle birlikte mülkün tam ortasında yer alıyor. Parmağımı kapı ziline bastırarak arkadaşımın beni içeri almasını bekliyorum.

Birkaç saniye sürüyor. Sonunda kapının arkasında bir ses duyuyorum. Ama kapı açıldığında karşımda duran kişi Poppy değil. Bembeyaz saçlarını başının arkasında topuz yapmış yaşlı bir kadın. Kamburu çıkmış, elinde bir baston var.

Yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim canım?"

"Oh," dedim. "Ben sadece... Poppy evde mi?" "Poppy mi?"

"Poppy Durden," diyorum. "O burada yaşıyor."

Yaşlı kadın kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ağzından çıkan sonraki sözcükler beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Burada o isimde kimse yaşamıyor."

BURADA O ISIMDE KIMSE YAŞAMIYOR.

Yaşlı kadına aval aval bakıyorum. Belli ki sadece yaşlı ve kafası karışık -belki de bir haftalığına Poppy'yi ziyarete gelen yaşlı bir teyze. "Sen neden bahsediyorsun? Poppy son beş yıldır burada yaşıyor! O benim en iyi arkadaşım!"

Kadın elindeki bastonu düşünceli bir şekilde çeviriyor. "Eskiden burada yaşayan bu isimde biri vardı."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Poppy bana haber vermeden aniden taşınmaya mı karar verdi? "Nereye gitti?"

"O öldü," diyor yaşlı kadın bana. "Korkunç bir yangın çıktı ve Poppy adındaki kadın öldü. Ama... bu otuz yıl önceydi."

Ağzım bir anda neredeyse konuşamayacak kadar kurudu ve sonraki kelimelerimi zorlayarak söylemek zorunda kaldım. "Emin misin?"

"Oh, evet. Yıllardır burada yaşıyorum."

Tüm evrenim tilt oldu. Kapıdan geri çekiliyorum, neredeyse ön girişe çıkan iki basamakta tökezliyorum. Neler olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bacaklarım iflas etmeden önce buradan defolup gitmem gerektiği.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kendi evime dönüyorum. Kapıyı arkamdan kapattım ve antrede durup nefes almaya çalıştım.

Az önce orada ne oldu? Poppy, Grant'le yaşamak için buraya taşındığımdan beri en iyi arkadaşım. Ve şimdi bu kadın bana orada yaşamadığını, hiç yaşamadığını söylüyor. O evde yaşayan tek Poppy'nin otuz yıl önce bir yangında öldüğünü söylüyor.

En iyi arkadaşımı hayal mi ettim? Kuşkusuz, var olmayan başka bir insanla bütün bir arkadaşlığı bir şekilde hayal edebilmem inanılmaz derecede olası görünmüyor. Sanki beynim böyle bir şey yapabilseydi, gerçek dünyada işlevimi yerine getiremezdim. Yani, bu gerçekten çok uçuk.

Yine de bazı kısımları uyuyor. Poppy ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oldu, her zaman tam olarak doğru zamanda. Bana her zaman doğru zamanda doğru şeyleri söyledi - her zaman tam olarak duymam gereken şeyleri. Belki de Poppy, beynimin Grant'in o elbise konusunda bana eziyet etmesiyle başa çıkma yoluydu. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacım vardı.

Dostum, tüm acil durum bağlantılarımı gerçekten var olan biriyle değiştirmeliyim.

Şimdi Poppy'nin sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu anladığım için kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum. Son birkaç yıldır onun arkadaşlığına çok güvenmişim ama o gerçek bile değildi. Artık yapayalnızım. Ben ve içimde büyüyen bebek, ama o da bir süre beni pek rahatlatamayacak.

Ama en azından Brant var. Kocamın olmadığı her şey o ve birkaç saat içinde, muhtemelen dolar menüsünden lezzetli bir akşam yemeğini birlikte paylaşacağız. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Her şey yoluna girecek.

SAAT TAM SEKİZDE KAPIM ÇALDI.

Brant hızlıdır, bunu takdir ediyorum. Grant işle o kadar meşguldü ki akşam yemeğine hiç zamanında gelemiyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden tek yumurta ikizi kardeşinin benim dakiklik anlayışına daha uygun olduğu için minnettarım.

Ön kapıyı açtığımda, Brant daha önce giydiği aynı yıpranmış mavi kot pantolon ve gri tişörtle karşımda duruyordu. Grant asla böyle giyinmezdi ama yine de Brant inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor. Sağ kulağının yanındaki küçük beni saymazsak, kocama acayip benziyor.

Üzerinde McDonald's logosu olan kahverengi bir kese kağıdı tutuyor. Diğer elinde ise hediye paketi yapılmış bir kutu tutuyor.

"Sana küçük bir hediye aldım," diyor. "Umarım sakıncası yoktur."

Hediyeleri sevdiğimi bile anladı. Benim hakkımda gerçekten çok sevgileri var.

Brant kahverengi kâğıt torbayı sehpanın üzerine bırakıyor ve ikimiz de kanepeye oturuyoruz. Kızarmış yağ kokusu oturma odasını dolduruyor ve midem sesli bir şekilde gurulduyor.

Gülüyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Brant'in sırrımdan haberdar olmadığını bildiğim için nefesimi tutuyorum. Ama eğer arkadaş olmak üzereysen -ve muhtemelen daha fazlası- gerçeği bilmeyi hak ediyor. "Aslında... Şu anda iki kişilik yiyorum."

Gözleri büyüdü. "Hamile misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum, tepkisini izliyorum. "Grant öldükten sonra öğrendim. Uzun zamandır deniyorduk ama..."

LED ve RIA'yı nasıl karıştırmış olabilirim? Dürüst olmak gerekirse, LED ışıkların kutusuna bir çeşit uyarı koymalılar: Bu ışıklar hamileliği engellemez.

Ama Brant üzgün görünmüyor. Tam tersi. "Bu harika, Alice!"

"Bu bir şeyleri değiştirmez, değil mi?" Dudaklarımı yalıyorum. "Grant'in bebeğine hamile olduğum gerçeğini mi kastediyorum?"

"Grant ve ben aynı DNA'yı paylaşıyoruz," diye hatırlatıyor bana. "Yani onun herhangi bir bebeği aslında benimle kendi çocuğum kadar yakın akraba."

"Yani... sakıncası yok mu?"

"Tabii ki hayır! Çocukları seviyorum! Ben her zaman..." Cümlenin ortasında konuşmayı kesiyor ve bunun yerine bana gülümsüyor. "Bence bu harika. Gerçekten öyle."

"Çok rahatladım." Omuzlarım gevşiyor ve gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ve bu çocuğun Grant tarafından büyütülmeyeceğine sevindim. Metrik sistemin emperyal birimlerden çok daha üstün olduğunu anlayan iki ebeveyn tarafından yetiştirilecek."

"Bu doğru. Her sabah onu okula iki yüz elli mililitre sütle göndereceğiz." Brant tişörtünün yakasını çekiştiriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Alice, bunu sormaktan nefret ediyorum ama Grant'in kıyafetlerinden birini giymemin bir sakıncası var mı? Son iki haftadır aynı kıyafetleri giyiyorum ve yeni bir şeyler giymek için can atıyorum."

Grant kıyafetleri konusunda çok korumacıydı ama sanırım artık bunun bir önemi yok. Ne de olsa öldü, o yüzden umursamayacaktır. "Devam et."

"Teşekkür ederim." Parmağını sallıyor. "Ayrıca, ben dönmeden hediyeni açmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Bekleyebilirim." Elimi McDonald's poşetine daldırıyorum. "Patates kızartması için beklemek zorunda kalmadığım sürece."

Gülüyor. "Ben asla bu kadar zalim olmazdım."

Yemeğin yanına bir bardak su almak için mutfağa giriyorum, çünkü McDonald's patates kızartmasını kesinlikle susuz yiyemezsiniz. Patates kızartmalarından bir demet ağzıma atıyorum ve dilimde eriyişlerinin tadını çıkarıyorum. Yağlı patates kızartması yemenin saf, katıksız keyfi gibisi yoktur.

"Tamam!" diye sesleniyor ikinci kattan bir ses. "Geri döndüm!"

Merdiven boşluğunun tepesine bakmak için başımı eğiyorum. Brant, Grant'in Armani takımlarından birini yeni giymiş. Merdivenlerden inişini izlerken nefesimi içime çekiyorum. Ne kadar yakışıklı görünse de, keşke takım elbise dışında bir şey giyseydi. Brant kot pantolon ve tişörtle Grant'e çok benziyordu ama şimdi o takımlardan birini giydiği için, sanki ölmüş kocam hayata dönmüş gibi hissediyorum.

Brant başını yana eğiyor. "İyi misin Alice?" "Evet," diye mırıldandım. "Tabii ki iyiyim. Ben sadece... O takım elbisenin içinde çok benziyor..."

Kaşları kırışıyor. "Oh... bu seni rahatsız mı ediyor? Değiştirmemi ister misiniz?"

"Hayır..." Gülümsemeyi başarıyorum. Aptalca davranıyorum.

"Sorun değil.
Sorun yok."

Kanepenin yanından gelip yanıma oturuyor. Yüzünde bana Noel Günü'ndeki bir çocuğu hatırlatan çocuksu bir gülümseme var. Hediye paketini kaldırıp bana uzatıyor. "Şimdi hediye zamanı."

Giydiği takım elbiseyle ilgili kalan endişelerimi bir kenara iterek ona bakıyorum. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin, Brant."

Kutuyu ondan aldım. İçinde şeker tıkırtıları duymayı umarak salladım. Ama hayır. Daha çok yumuşak bir şey gibi hissediyorum. Bana ne aldığını öğreneceğim için çok heyecanlıyım. Umarım yeni bir atkıdır. Ve sıcak bir eşarp değil, şu işe yaramaz ipeksi eşarplardan biri.

Yeşil ambalaj kâğdını yırtıyorum ve içinde kare şeklinde beyaz bir kutu buluyorum. Brant'e gülümseyerek durakladım. O da bana göz kırpmıyor.

"Devam et," diyor. "A onu."

Yavaşça kutunun kapağını kaldırıyorum. İçinde ne olduğunu gördüğümde, kalbim bir geri sıçrama yapıyor, ardından bir sıçrama yapıyor ve sonra atlama üzerinde bir el sıçramasına geçiyor.

Hayır. Hayır, olamaz.

Mavi-siyah bir elbise.

"BEĞENDİN Mİ ALICE?"

Gözlerimi kaldırıp yanımda oturan Armani takım elbiseli, koyu sarı saçlı, mavi gözlü ve sağ kulağının yanında küçük bir beni olan adama bakıyorum. Biraz önceki haliyle tamamen aynı görünüyor ama sesindeki bir şey değişmiş.

"Nedir bu?" Fısıldıyorum.

"Bu bir elbise, şapşal," diyor. "Ve en sevdiğin renklerde aldım. Mavi ve siyah." Başını yana eğiyor. "Mavi ve siyahı seviyorsun, değil mi Alice? Yoksa beyaz ve altın rengi bir şey mi tercih ederdin?"

Korku göğsümü bir mengene gibi kavırıyor. "Kimsin sen?"

"Ya da belki sarı ve mor, eğer saçma kombinasyonlardan bahsediyorsak," diye devam ediyor. "Ya da neden yeşil ve açık yeşil olmasın? Her şey olabilir!"

"Grant?" İdare ediyorum.

Açık kahverengi kaşlarından birini kaldırıyor. "Nasıl Grant olabilir mi? Grant öldü, değil mi? Onu sen öldürdün, değil mi?"

Kanepeye sinerek acı dolu bir çığlık attım. "Neler oluyor? Neden bahsediyorsun, Brant?"

Yanımda oturan adam işaret parmağının ucunu yalıyor. Sonra o küçük ben kaybolana kadar yüzünün yan tarafını ovuşturuyor. Şimdi o pahalı takım elbiseyi giydiğine ve ben de yok olduğuna göre, artık aklımda hiçbir şüphe kalmadı.

Önümdeki adam Grant Lockwood.

"İkiz kardeşim işe yaramaz bir sülüktü," diye tükürüyor. "Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak. Birkaç hafta önce bana geldi, gülünç derecede büyük ailesi için ona biraz para vermemi istedi. Eğer sekiz çocuğa bakamıyorsan, o zaman sekiz çocuk yapma! Ne ezik ama."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimeler kafamdan uçup gitti ve geriye kalan tek şey felç edici bir korku.

"Brant'e ona para veremeyeceğimi söyledim," diye devam ediyor, "ama ona Mercedes'imi verebileceğimi söyledim. Ona çok değerli olduğunu söyledim ve satabileceğini biliyordu. Çok heyecanlandı. Elbette, seni arabamın altında dolaşırken görmüştüm. Frenlerin bozulacağını biliyordum." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yıllarca başıma bela olduktan sonra, kardeşim sonunda şan şöhret içinde öldü."

Bacaklarımın beni taşıyacağından emin olmasam da koltuktan fırlıyorum. Duyduklarıma inanamıyorum. Morgda teşhis ettiğim adam Brant'tı, Grant değil. Grant'in her zaman giydiğinden farklı kıyafetler giydiğini fark etmiştim ama gömleği ve pantolonu kanla kaplıydı, bu yüzden o anda üzerinde fazla düşünmemiştim.

"Gerçekten benden kurtulabileceğini mi sandın Alice?" Kutuda bıraktığım mavi-siyah elbiseyi aldı. "Gerçekten beni öldürebileceğini ve bundan paçayı sıyrabileceğini mi sandın?"

Evet. Belli ki yapmışım. Ama sadece sessizce başımı sallayabilirim.

"Yanılmışsın." Ayağa kalktı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Kaçıp kaçamayacağımı merak ederek bir adım geri çekildim. "Şimdi, bu elbiseyi giymeni istiyorum."

"Hayır," diye ciyakladım. "Bunu yapmayacağım."

"Yapacaksın!" diye tersledi. "Ve artık benim çocuğumu doğurduğuna göre, burada bazı değişiklikler olacak. Öncelikle sana bu elbisenin hamile bedenini sipariş edeceğim. Belki beli ayarlanabilir bir pantolon da sipariş edebilirim."

"Hayır!" Ağlıyorum. "Onu giymeyeceğim!"

"Yine de yapacaksın." Ben geri çekilirken o bana doğru ilerlemeye devam ediyor. "Sana ne dersem onu yapacaksın."

"Peki ya yapmazsam?"

"Polise kardeşimin kazasından senin sorumlu olduğunu söyleyeceğim. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin." Bana göz kırptı. "Dedektif Mancini'ye haber verdim bile."

Mancini'ye arabanın frenlerinin patladığını haber veren Grant'ti. Tahmin etmeliydim.

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Ya da belki daha nazik bir şey yaparım ve acınası küçük hayatına son veririm."

"Hayır..." Bir adım daha geri atıyorum ve duvara çarpıyorum. Gidecek başka bir yer yok. Beni tam anlamıyla köşeye sıkıştırdı. "Bunu yapmazsın. Gerçekten birini öldürmezsin."

"Belki yapardım..." Mavi-siyah elbisenin her iki ucunu yumruklarının arasında tutuyor, böylece kumaş bir ip şeklini alıyor. "Ne de olsa bir kez yaptım. Hiç kimse Rebertha'nın denizde boğulmasının sadece trajik bir kaza olmadığından şüphelenmedi."

Nefesim kesildi. Grant ilk karısını da mı öldürdü? Şok oldum. Bana üçüncü evlilik yıldönümlerinin gecesinde özel yatıyla denizin ortasına açıldıklarını ve karısının hiçbir tanık olmadan güverteden kayıp düştüğünü ve ona büyük servetini bıraktığını anlattığında kulağa çok masum geliyordu.

"Marnie'ye gidip gerçek Grant'in öldüğünü söyleyebilirim ve kardeşimin hayatını devralabilirim. Ve sen ortadan kaybolunca, Brant en yakın akrabası olacak.

ve tüm paramı miras alacağım." Gururla gülümsüyor. "Bir daha asla Nickelback dinlemek zorunda kalmayacağız."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, dökülmekle tehdit ediyor. "Sen bir canavarsın."

Gözleri tavan pencerelerinin altında parıldıyor. "Öyle miyim?" "Cehenneme gideceksin..."

Bana sırtıttı. "O zaman orada görüşürüz, değil mi?"

Onu durduramıyorum. Elinde ilmik haline getirilmiş mavi-siyah elbisesiyle bana doğru geliyor. Onu boynuma doladığını, sıktığını ve sıktığını hayal ediyorum.

"Düşün Alice," diyor. "Yakında yüzün mavi olacak. Ve seni toprağa verdiklerinde, her yer kararacak."

Kaçıp kaçamayacağımı merak ederek duvara yaslanıyorum ama kaçabileceğimi sanmıyorum. Grant çok yakınımda ve ani bir hareket yaparsam bana saldıracak. Bilgisayar ekranında o çizgili elbiseyi gördüğümüz günden beri bu anı planlıyordu. Yakında her şey bitecek. Ve kimse Grant'in beni öldürdüğünden şüphelenmeyecek, çünkü bildiği kadarıyla o öldü.

Elimi karnıma koyuyorum. Çok üzgünüm, küçük bebeğim. Seni bu canavardan kurtaramadığım için üzgünüm.

Grant elbisenin kumaşını yumruklarının arasına alarak uzanıyor, boynuma doğru ilerliyor, ama daha oraya varamadan gürültülü bir gümbürtü odada yankılanıyor. Ve aynı anda Grant gevşeyip yere düşüyor, bayılıyor.

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. Ve karşımda kimin durduğunu görünce ağızım açık kaldı.

Bu Poppy. Ve elinde bir kürek tutuyor.

NE?

Kafam çok karışık. Bugün erken saatlerde Poppy'nin evine gittim ve onun var olmadığını öğrendim, ama yine de bir şekilde hayatımı kurtardı. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Tam ön kapıyı çalmak üzereydim ki içeriden bağırışlar duydum," diyor bana, dağınık topuzundan kurtulan bir tutam saçını kenara fırçalayarak. "Ben de ön bahçenizde bulduğum bir küreği aldım ve arka kapıdan içeri girdim." Yerde baygın yatan Grant'e bakıyor. "İyi ki yapmışım."

Poppy'nin elindeki kürekten baygın kocama bakıyorum. "Ama... bunu nasıl yaptın?"

Poppy küreği duvara dayar. "Ne yapacağım?" "Ben ayakta dururken kafasına nasıl vurdun? Buraya mı?"

"Küreği aldım ve sallayabildiğim kadar sert salladım. Oldukça kolay yere düştü!"

"Ama..." En iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüm kadını yoga pantolonundan bol tişörtüne kadar dikkatle inceliyorum. Halüsinasyon gördüğüm biri için şaşırtıcı derecede gerçek görünüyor. Ben bir çeşit

şu anda beynimden etkilendim. "Ama sen gerçek değilsin. Hepiniz kafamın içindesiniz."

"Ben neyim?"

"Sen benim hayal gücümün bir ürünüsün," diye açıklıyorum. "Seni kocamla ve onun saplantısıyla başa çıkmanın bir yolu olarak uydurdum."

"Affedersiniz?" Bir elini kalçasına koyuyor. "Az önce katil kocanın kafasına kürekle vurarak hayatını kurtardım, şimdi de bana gerçek olmadığımı söyleyerek mi borcunu ödüyorsun?"

"Ama sen değilsin," diye ısrar ediyorum.

"Peki Grant'in kafasına kürekle nasıl vurdum?"

Bakışlarımı kendi avuçlarıma indiriyorum. "O kürekle kafasına vurmuş olmalıyım. Bir şekilde."

Poppy gözlerini deviriyor. "Tamam, peki sana getirdiğim beş güveç ne olacak?"

"Onları kendim yapmış olmalıyım."

"Seni alışveriş merkezine götürdüğüm ve birlikte alışveriş yaptığımız zamanlara ne dersin?"

"Araba kullanıyor olmalıydım."

"Peki ya kitap kulübü için yaptığım o kocaman şarküteri tabağı ve saatlerce uğraşıp şekillendirdiğim o küçük jambon güllerine ne demeli?"

"Sanırım şarküteri tepsisini ben yaptım ve tüm o gülleri kendim şekillendirdim." Poppy bana bir bakış attı, ben de çaresizce omuz silktim. "Özür dilerim. İnan bana, gerçek olmanı gerçekten isterdim. Ama birkaç saat önce evine gittim ve..." Pencereden dışarı, yaşlı kadının beni geri çevirdiği kolonyal tarzdaki evi işaret ediyorum. "Orada başka biri yaşıyordu. Bana yıllar önce orada bir Poppy'nin yaşadığını ama bir yangında öldüğünü söyledi."

Poppy bana aval aval bakıyor. "Alice, cidden mi? Soldaki evde yaşadığımı biliyorsun, değil mi? Sağdaki Bayan Hubbard ve çoğu zaman kafası tamamen karışık oluyor."

"Ne?"

"Aman Tanrım." Dişlerinin arasından bir nefes üflüyor. "İşte bu yüzden her zaman senin evine gelen kişi ben oluyorum. Belki benim evime biraz daha sık gelseydin, nerede yaşadığımı bilirdin Alice."

"Oh." Şimdi o söyleyince, Poppy'nin evinin soldaki sarı ev olduğunu hatırladım. Oops, benim hatam. "Bunun için üzgünüm."

Grant altımızdaki halıda kıpırdanmaya başladı. Bir şeyler mırıldanıyor ve gözleri açılıyor. Tekrar ayağa kalkmaya çalışacakmış gibi görünüyor ama açıkçası ben bu işi bitirmeye hazırım. Poppy'ye bakıyorum ve sonra başka bir şey söylemeden, hala duvara yaslanmış olan küreği alıyorum. Ve Grant'in kafa derisine indirdim. Sonra tekrar yapıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Poppy her şeyi izliyor ama beni durdurmuyor. İşim bittiğinde, halının ve küreğin her yerinde kan vardı. Ama Grant artık hareket etmiyor.

"O öldü." Küreğin elimden düşmesine ve yere çarpmasına izin verdim. "Kabus sonunda bitti."

"Henüz değil."

Gözlerimi kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Hâlâ cesedi gömmek zorundayız."

POPPY VE BEN SONRAKI İKİ SAATİMİZİ KOCAMI GÖMMEKLE GEÇİRDİK.
arka bahçemde.

Söylemem gereken tek şey onun hayali olmadığından çok emin olduğum, çünkü bunu tek başıma yapabilmemin imkanı yoktu. Garajda fazladan bir kürek buldum ve Grant'in cesedini içine atmaya yetecek büyüklükte bir çukur kazdık. Hayvanları uzak tutmaya yeteceğini umarak toprağı yaklaşık bir metre derinliğe kadar kazıyoruz.

Ve kimse Grant'i aramayacak, çünkü herkes zaten onun öldüğünü düşünüyor. Yine de Dedektif Mancini ile uğraşmak zorundayım.

Birlikte onu kaldırıp sığ mezara atıyoruz. Üzerinde hâlâ şık takım elbisesi var ve vücudundaki tüm kaslar ölümle gevşemiş olsa da, sağ elinde hâlâ o mavi-siyah elbiseyi tutuyor.

"Asla ama asla peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Mırıldanıyorum. Cevap vermiyor.

Onun şerefine birkaç kelime söylemek için durmuyoruz. Kocamın cesedini örtecek şekilde toprağı hızlıca mezara geri kürekliyoruz. Sadece son toprağı da kürekle aldıktan sonra

Toprak çukura geri döndü ve mezarının üzerini düzeltti, Poppy omzuma bir el koydu.

"Alice," diyor, "nefesini tutuyorsun." "Öyle mi?"

"Evet, öylesin."

"Aman Tanrım!" Bir elimi göğsüme götürüyorum. "Ben bile fark etmemiştim! Haber verdiğin için teşekkürler."

Nefesimi bıraktım. Sonunda bitti. Tanrıya şükür.

Poppy de ben de kir ve kana bulanmıştık. Ellerini yoga pantolonuna sildi ve sonra eleştirel bir gözle inceledi. "Eve gitmeden önce duş almamın bir sakıncası var mı? Kocamın ellerim kan içinde içeri girdiğimi görmemesini tercih ederim."

"Elbette," diyorum. "Ve işin bittiğinde giyebileceğin temiz bir elbisem var."

Poppy'ye, ondan kurtulmanın bir hata olduğuna karar verirsem diye, Grant'in bana yaptıklarını hatırlatması için dolabımda sakladığım mavi-siyah elbiseyi vereceğim. Kocamı iki kez öldürdükten sonra, artık böyle bir hatırlatıcıya ihtiyacım yok.

Merdivenlerden yatak odasına çıkıyoruz ve Poppy benim ana banyomda duş alıyor. Ellerim kürek yüzünden kabarcıklarla kaplı, tırnaklarım kir içinde. Poppy'nin işi bittikten sonra uzun, sıcak bir duş alacağım ama hiçbir sıcak su hasarı gideremeyecek.

Şifonyerin üstünde Grant'in içeri ilk girdiğinde giydiği kot pantolon ve tişört duruyor. Onları yakmam gerekecek. Kot pantolonu elime alıyorum ve Grant'in cüzdanı arka cebinden yere düşüyor. Bir an cüzdana baktım ve ondan kurtulup kurtulmamayı düşündüm. Ama sonra onu şifonyerimin en üst çekmecesine itiyorum. İçimden bir ses bir gün ona ihtiyacım olabileceğini söylüyor.

Duшта akan su kesilir. Banyonun içinde birkaç dakika süren hışırtıdan sonra kapı o kadar hızlı açılır ki duvara çarpar. Poppy

Göğsüne bir havlu sarmış, nemli saçları yatak odasındaki halıya damlıyor ve öfkeli görünüyor.

"Neden bana bundan bahsetmedin Alice?" diye ağlarken yüzüme bir şey sallıyor.

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sonra elinde ne olduğunu fark ettim. Çöpe attığım hamilelik testi. "Neden bana söylemedin?"

"Sana söylemiştim!" Bazı şeyleri unutuyor olabilirim ama konuşmamızı hatırlıyorum. "Sana hamile olduğumu söylemiştim."

"Hamile misin?" Elindeki teste ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Alice, bu bir Covid testi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Bu nasıl olabilir?"

"Testin üzerinde tam anlamıyla Covid-19 Ag yazıyor!"

"Öyle mi?" Belki de okuma gözlüğü takma vakti gelmiştir.

Poppy oflayıp pufluyor. "Bunun gerçekten hamilelik testi olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"Şey..." Alt dudağımı çiğniyorum. "Acelem vardı ve doğru düzgün düşünemiyordum. Kutunun üzerindeki iki mavi çizgiyi gösteren testlerden birini aldım. Hamilelik kontrolü için burnumdan örnek almamın biraz garip olduğunu düşündüm."

Hah. Görünüşe göre o LED ışıklar işe yaramış. Gerçekten hamile olmadığımı inanamıyorum. Neden bu kadar midem bulanıyordu acaba? Sanırım çay yüzündendi.

Poppy dişlerini gıcırdatıyor. "Aman Tanrım, Covid olduğuna inanamıyorum."

"Şimdi siz söyleyince, biraz burnum aktı ve boğazım ağrıdı..."

"Birkaç gün içinde gitmem gereken bir düğün var. Bu harika bir şey. Bu gün için mükemmel bir son, cidden."

"Özür dilerim." Dolabımdaki buruşuk mavi-siyah elbiseyi düzeltiyorum. "Gerçekten bilmiyordum."

Poppy hayal kırıklığı içinde yatağıma çöktü. "Tamam, bana Covid'i verdiğin için teşekkürler Alice."

Telefonumda bir haber alarmı çalıyor. Telefonu elime alıyorum ve ekranda Őehir merkezinde gerçekleŐen bir market soygunuyla ilgili bir haber beliriyor. Soygun sırasında bir polis memuru öldürüldü. Dedektif Mancini.

Grant'in kazasını araŐtıran Mancini için endiŐeleniyordum. Gerçeğe ulaŐmaya kararlı görünüyordum ve asla durmayacağından korkuyordum. Ama görünüşe göre, artık araŐtırmayacak. Çünkü o artık ölü.

Ve emekliliğine sadece bir hafta kalmıştı.

Poppy kaşlarını kaldırıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. SoruŐtırmayı bilmesine gerek yok. Bana zaten yeterince yardım etti ve ben de ona Covid vermiş olabilirim. Stresini artırmama gerek yok. Umarım gerçekten tamamen ve gerçekten bitmiŐtir.

"Her neyse," diyor Poppy, "gidip giyineyim. Benim için giyecek bir Şeyin olduğunu söylemiŐtin?"

Elbisenin asılı olduğu askıyı uzatıyorum. Elbiseye bakarken Poppy'nin yüzündeki kızgınlık kayboluyor ve bana gülümsüyor.

"Teşekkür ederim Alice," diyor. "Beyaz ve altını seviyorum."

EPILOG

KOCAMI GÖMDÜKTEN SONRA ÖLÜLER GİBİ UYUYORUM

Arka bahçede. Zombi kocaların toprağı kazıyarak yatak odama girdiğı ve beyinlere aç olduğı huzursuz rüyalar göreceğimi sanıyordum. Soğuk terler içinde, dudaklarımda bir çığlıkla uyanacağımı sanıyordum. Ama bunun yerine, yıllardır uyuduğum en iyi geceyi geçirdim.

-Bir tane bile zombi-koca rüyası görmedim. Bir kez bile uyanmıyorum ve sonunda gözlerim açıldığında güneş çoktan gökyüzünde yükselmiş oluyor.

Uzun zamandır ilk kez gerçekten özgürüm. Ve bu harika bir his.

Yatakta geriniyorum, kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve ayak parmaklarımla yatağın ayak ucuna doğru uzanıyorum. Birkaç saniye süren uzun, lüks bir esneme sesi çıkarıyorum. Bu günün tadını olabildiğince çıkarmayı planlıyorum. Tek başıma.

Bugün yapacağım tek şey, Grant hiçbir zaman kocası olmasa da Marnie için büyük bir çek yazmak olacak. Artık yolda bir bebeğim olmadığına göre cömert davranabilirim. Kocasını yanlışlıkla öldürdüğümü düşünürsek, onun iyiliğı için kendimi sorumlu hissediyorum.

Uzun, sıcak bir duş almak niyetiyle yataktan kalkıyorum ama sonra duşun zaten çalışmakta olduğunu fark ediyorum. Banyo kapısı kapalı ve küvetin porselenine çarpan su damlacıklarının kendine özgü sesi yatak odasına süzülüyor.

Neler oluyor? Duş neden açık?

Sanırım dün gece açık bırakmış olabilirim. Ama hayır, bu mantıklı değil. Eğer duşu açık bıraksaydım, uyuduğumda fark ederdim. Hayır, belli ki biri banyomuza girip duşu açmış ve şu anda orada.

Mavi ipek geceliğimle yataktan kayarak çıkarken kalbim yüz metre hızla atıyor. Yatak odasını geçip ana banyoya doğru ilerliyorum. Titreyen bir elle kapıyı iterek açıyorum ve duşun çalıştığından emin oluyorum. Tüm banyo buğulanıyor ama cam kapıların ardındaki adam siluetini seçebiliyorum.

Neredeyse transa geçmiş gibi ilerliyorum. Kafamın arkasında, tehlikede olabileceğim aklıma geliyor, ama kendimi durduramıyorum. Duşa ulaştığımda, elim dışarı fırlıyor ve içerideki çıplak adamı ortaya çıkarmak için cam kapıları açıyor. Duşumda duran adamı görünce nefesim kesiliyor, çıplak teni buharlı sıcak sudan pembeleşmiş, sarı saçları kafa derisine yapışmış bir halde başını çevirip bana gülümsüyor.

"Günaydın," diyor kocama tıpatıp benzeyen bir adam.

Hayır. Hayır.

Duşun kapısını kapattım ve başım dönerek banyodan ıktım. Bu nasıl olabilirdi? Bu imkansız. Kocamı ldrdm ve gömdüm, iki kere. İlkinde kardeşini ldrmştm ama ikincisinde kesinlikle oydu. Yine de burada, hiçbir şey olmamış gibi banyomuzda duş alıyor.

Hepsi bir ryaydı.

Hayır, bir dakika. Bu bir rüya olamaz çünkü dün gece kürekle kazdığım için ellerim nasır tuttu ve tırnaklarımda hâlâ biraz toprak var. Dün gece kesinlikle birini gömdüm. Rüya görmedim.

Peki burada neler oluyor? Duşumuzdaki adamı hayal edip etmediğimi merak ederek gözlerimi ovuşturuyorum. Ama gözlerimi üçe kadar kapatıp yeniden açtıktan sonra bile adam hâlâ orada. Sisli silueti saçlarına şampuan masajı yapıyor. O kesinlikle gerçek.

Telefonumun alarmı çalıyor ve beni adeta derimden sarsıyor. Zil sesi en sevdiğim Nickelback şarkılarından biri olan "Photograph". Pencerenin önünde duruyorum, fotoğraflara bakmakla ilgili içgörülü sözler üzerimden geçerken vücudum kaskatı kesiliyor.

Bekle. İşte bu kadar.

Yataktan kalkarken vücudum uğulduyor. Doğruca şifonyere yöneliyorum ve dün gece Grant'in cüzdanını koyduğum üst çekmeceyi çekip açıyorum. Çevirerek açıyorum ve fotoğrafları karıştırıyorum. Aradığım fotoğrafı bulmam birkaç saniyemi alıyor: Grant ve tek yumurta ikizi kardeşinin fotoğrafı.

Eski, buruşuk fotoğrafı çıkardım. Resimdeki birbirinin aynısı olan çekik başlı çocuklara bakıyorum. Grant bana bu fotoğrafı gösterdiğinde bir şey fark etmişim ama tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. Bu fotoğrafta neyin yanlış olduğu şu ana kadar aklıma gelmemiştir.

Yavaşça fotoğrafın arkasına uzanıyorum ve sol köşeyi açıyorum.

Şimdi fotoğrafın tamamını görebiliyorum. Ve sonunda neye baktığımı anladım. Bunun birlikte oynayan iki kardeşin fotoğrafı olduğunu sanmıştım. Ama fotoğrafın tamamına baktığımda Grant ve Brant yerine aslında üç küçük çocuk olduğunu görüyorum.

Aman Tanrım.

Tek yumurta üçüzleri.

SON

TEŞEKKÜRLER

Tamam, kedim de teşekkür yazmak istiyormuş gibi bana bakıyor, o yüzden bunu çabucak yapsam iyi olacak.

Bu projede bana yardımcı olan tüm beta okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. İkiz araştırmalarına gülmekten kendini alamayan anneme. Willie fikrini ortaya atan babama. Ayrıca Pam, Nelle, Jenna, Kate, Emily, Rebecca, Maura, Beth ve Val'e tüm geri bildirimleri için teşekkürler. Redaksiyon için Red Adept Editing'e teşekkür ederim.

Bu kitapta kullanabildiğim her bir gerilim klişesine işaret eden tüm Facebook gerilim gruplarına teşekkür ederim. Bu paylaşımların gözlerime dokunmasa bile dudaklarıma bir gülümseme getirdiğini söylediğimde bana güvenin.

Elbette en büyük teşekkür 2022'de Spotify'da en çok çaldığım ikinci grup olan Nickelback'e gidiyor. Rock/pop hitleriniz koşu bandındaki yüzlerce sprint sırasında keyifli bir soundtrack oldu ve bana ne kadar harika olduğunuzu bu şekilde hatırlatıyorsunuz. Ayrıca kocam da seni çok seviyor.

SON SÖZ

Dul Kocanın Gizli Yalanı'nı okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web siteme de göz atın:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Ayrıca doğrudan bültenime de kaydolabilirsiniz. Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için lütfen beni Amazon'da takip edin! Beni Bookbub'da da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okur grubum Freida McFans'a katılabilirsiniz!

Genellikle bu noktada, bir sonraki kitabımdan küçük bir alıntı koyarım. Ama bu sefer biraz farklı bir şey yapacağım. Yeni kitabım Erkek Arkadaş'tan esinlenerek kısa bir öykü yazdım. Bir göz atmak için okumaya devam edin...

KÖTÜ RANDEVU SOS!!!

SOS!!!!

Sorun ne?

Hayatımın en kötü randevusundayım!

Lütfen yardım edin!

Bunu o kadar çok söylediniz ki, kelimeler anlamını yitirdi.

Bu sefer ciddiylim. SOS! 911! En kötüsü.

Randevu. Hiç. Yardım edin!

Hangi adamdı?

Şu Edgar denen adamdı. 32 yaşında, 1.80 boyunda, hiç evlenmemiş.

Zil çalmıyor.

Pizza sevmeyen.

Oh, doğru ya! Kim pizza sevmez ki?

Bu geceki randevuma bakılırsa sadece bir psikopat.

Pekala, bu kadar korkunç olan neydi? Syd

mi?

Sydney mi?

Üzgünüm, bir an için uzaklaştım.

Her neyse, Edgar ve ben akşam yemeği için 18. caddedeki bar ve ızgarada buluşacaktık ama oraya birkaç dakika erken gittim. Bir bira sipariş ettim. tam geldiği gibi geldi, ama hayır. Her şeyi bitirmek için zamanım vardı ve o hala gelmemişti.

Yani gelmedi mi?

Keşke. Biranın parasını ödemiştim ve nihayet yirmi dakika gecikmeyle geldiğinde gitmek üzereydim.

Tamam, bu oldukça kötü.

Ve şunu dinleyin, elinde bir spor çantası var. Benim kadar büyük bir spor çantası. Ben de "Seyahatten mi döndün?" diye sordum. O da hayır dedi.

Sonra cevap vermeden masanın altına tikiştınıyor ve ellerini yıkayabilmek için banyonun nerede olduğunu bilip bilmediğimi soruyor.

Bunun nesi yanlış? Erkeklerin yemekten önce ellerini yıkamalarını seviyorum.

Evet, benim de. Ama sonra ellerine baktım ve tamamen... Ne olduğunu bilmiyorum. Koyu kırmızı bir şey.

Kırmızı mı?

Aynen öyle.

Ona ne olduğunu sordun mu?

Kızılıcık suyu dedi.

Neden ellerinde kızılıcık suyu olsun ki?

BILMIYORUM!

Neden o banyodayken sıvışmadın?

Yapardım ama spor çantasına göz kulak olmam gerektiğini söyledi. Ve onu bırakmaya korktum. Yani, gerçekten çok büyüktü. Ya içinde değerli bir şey varsa? Bu yüzden kaldım.

Ama sonra geri geldi ve gömleğinin yakasında da kırmızı bir şey olduğunu fark ettim. Ve kollarından birinde. Bu beni korkutuyor ama o kızılıcık suyu olduğunda ısrar ediyor.

Aman Tanrım, kulağa korkunç

geliyor. Syd mi?

Sydney mi?

SYDNEY???

Üzgünüm, üzgünüm, buradayım.

Ama bu korkutucu olmaya başladı, Gretchen.

Tüm o kırmızı lekeleri gördüğümde ayrılmayı düşündüm, ama bunu yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsunuz ve o oldukça tatlıydı, bu yüzden etrafta kaldım. Paylaşmak için patates kızartması bile söyledik.

O kadar da kötü değil.

Ama sonra masanın altından gelen garip bir ses duydum. Neredeyse bir kadın sesine benziyordu. "Bu da ne?" dedim.

Bir kadının SESİ????

Masanın altına bakmak için kendimi zorluyorum ve sesin MASAİN İÇİNDEN geldiğini fark ediyorum. DUFFEL ÇANTASI.

Noooo....

Ben de "Edgar, çantada ne var?" diye sordum. O da "Sadece birkaç şey." dedi. Ve bana söylemek istemedi.

Ama sonra tekrar duydum, kadının sesini. Ve çantanın hareket ettiğinden oldukça emindim.

Onu açmalıydın!

Sen aklını mı kaçırdın? O çantayı ben açmıyordum!

Ben olsam açardım.

Çok dolusun. Yapamazsın.

Bunu bilemezsin.

Her neyse, ısıtma faturanızı açmaya bile korkuyorsunuz.

Bu tamamen farklı.

HER NEYSE

Biz orada otururken dışarıdan bir polis sireni duyuyoruz ve Edgar tamamen korkmuş görünüyor. Kimsenin onu görmesini istemiyormuş gibi eğildi.

Ayrıca o sırada çenesinde uzun bir çizik olduğunu fark ettim, sanki bir tür kavgaya karışmış gibiydi. O noktada, "Ben gidiyorum, cidden." dedim.

Yani... gittin mi?

Şey, hayır. Çünkü patates kızartması lezzetli bir sosla birlikte geliyordu ve tam da patates kızartması Yemek geldi.

Ayrıca çok acıkmıştım.

Yani patates kızartması için hayatını riske attın.

Hayatımı riske atmıyordum! Halka açık bir yerdeydik.

Ama sonra patates kızartması yerken korkunç bir şey oldu.

Ne yaptı? Çifte dip mi yaptı?

Hayır, her bir patates kızartmasını aldı, açtı ve sonra kızartmanın sadece İÇİNİ yedi. Kızartmaları sanki Onlar fırında patatesti!

Ne manyak ama.

Biliyorum! Ve sonra iki kere daldırdı. Katledilmiş patates kızartmasını iki kere batırdı.

Bu korkunç bir şey.

Bunu dört ya da beş kez yapmasını izledikten sonra, işim bitmişti. Gitmeye hazırdım. Ama sonra dışarıda daha fazla siren sesi duyuldu ve o tamamen paniklemiş görünüyordu.

Sonunda, "Ben koşup arabamdan bir şeyler alırken çantama göz kulak olabilir misin?" dedi. Ve görünüşe göre, arabası kapının hemen dışındaymış.

Nereye park etti ki? Orada asla sokakta park yeri olmaz.

Engelli yerine park etmiş.

Ne? Ne?

Pankartı büyükannesi hayattayken sakladığını söyledi.

Biliyorum, değil mi?

Ben de arabasından her neyse onu almasını bekleyeyim, sonra geceyi bitiririz diye düşündüm. Arabaya doğru koşuyor, spor çantasını da yanına alacağını umuyorum ama almıyor.

Oturduğum yerden arabayı görebiliyorum ve arabada BİR ŞEYLER yapıyor ve bu sırada masanın altından gelen sesler giderek yükseliyor. Kesinlikle bir kadın sesine benziyor. "NEDEN?" diyen bir kadın sesi. Oldukça emindim.

Neden ne?

Aynen öyle. Neden ne? Ve sonra

Aman Tanrım, ne göt herif ama.

Sydney mi?

Sydney mi?

SYDNEY, İYİ MISIN?

Üzgünüm,

ugh. Beni korkutuyorsun!

Sorun yok, dayanıyorum.

Her neyse, arabada sonsuza kadar bir şeyler yapıyordu. Sonunda dışarı çıktı ve yanında ne olduğuna inanamayacaksınız.

Kesik bir kafa mı?

Hayır.

Pala mı?

Daha kötü!

Bir bebeği var.

Bebek mi?

Evet! Altı aylık bir bebeği var ve görünüşe bakılırsa bebek hep arabasındaymış.

Sanırım bu yüzden babası bir randevudayken polisin bebeği orada tek başına görmesinden korktu.

Vay be.

Ve şuna bakın, bebek elinde bir biberon tutuyor. İçinde kırmızı bir şey var ve onu emiyor ama aynı zamanda her yere döküyor. Sanırım her yere bulaşan kızılçık suyuydu.

Bebeklerin kızılçık suyu içmesine izin veriliyor mu?

Nereden bileyim?

Öyle olduklarını sanmıyorum.

O bebeğin notu aldığını sanmıyorum.

Her neyse, Edgar eski sevgilisinden ve onunla yeterince vakit geçirmesine izin vermediğinden bahsetmeye başlar. Bu yüzden ona bebekle biraz zaman verdiğinde, hayır diyemedi ve onu randevumuza getirmek zorunda kaldı.

Vay canına, ne harika bir baba.

Ve en iyi kısmı da bebeğin kokuyor olması. Sanki bezinin değişmesi gerekiyormuş gibi.

Ben de nazikçe işaret ettim ve o da "Ben bu konuda kötüyüm, sen yapabilir misin?" dedi.

Sen yapmadın, değil mi?

İstemiyordum ama bebek için de üzülüyordum.

Sen sadece o adamın kötü davranışına olanak sağlıyordun!

Oh, güven bana, o bezi değiştirmiyordu. Ve eminim bebek kendi pisliği ve kızılçık suyu içinde oturmaktan hoşlanmamıştır.

Ben de "Tamam, peki, bezler nerede?" dedim. Bebeğin altını değiştirip giderim diye düşündüm.

Çok naziksin.

Çocuk bezleri spor çantasında. Sonra onu masanın altından aldı ve fermuarını açtı. Ve o çantanın içinde neredeyse bir bebek mağazası vardı. Bebek bezleri, emzikler, çingiraklar ve hatta alfabeyi bağırarak söyleyen bir kadın sesinin olduğu korkunç titreşimli bir kutu bile var.

Alfabe mi?

Sanırım bu bir öğrenme oyuncağıydı.

Her neyse, NEDEN demiyordu, Y diyordu.

En azından çantaya hapsedilmiş bir kadın değildi.

İnan bana, bu daha iyi olurdu. Bu çanta iğrençti.

Ve en kötüsü, yanında olmayan tek şey bebek mendiliydi.

O da dedi ki, arabaya gidip
biraz mendil.

Bu arada, arabasının koltuğuna bağlanmış bebeğin
yanına oturuyorum ve bebeğin biberonu tutmasına
yardım ediyorum

Dökülmesin diye kızılçık suyu doldurdum ama kapağı
bozuk olmalı çünkü ellerime de bulaşıyor.

Umarım geri döndüğünde onu azarlamışsındır.

Sorun da bu. Yirmi dakika önce bardan ayrıldı ve geri
dönmedi.

Ve şimdi arabası gitmiş gibi görünüyor.

NE?

Biliyorum! VE BEBEK MENDİLİM BİLE YOK.

Bebेğini seninle bıraktığına inanamıyorum.

Belki başka bir randevusu vardı ve ben de bebek
bakıcısıyım. Ve ayrıca

Dur, bekle, bebek tükürdü ve onu silmem gerekiyor.

Bununla uğraşmak zorunda kaldığım için üzgünüm.

AMAN TANRIM.

Tamam, geri döndüm.

Polisi aramalısın.

Hayır. Belki geri gelir? Bebek de çok tatlı. Keşke şu aptal
oyuncağı kapatabilseydim. Tüm alfabeyi SEKİZ kez geçti.

Kapatma düğmesi yok. Pillerin nerede olduğunu bile
bilmiyorum. İçinde pil varmış gibi görünmüyor.

Sanırım ele geçirilmiş olabilir.

Syd, çocuğunu terk etti. Polisi aramalısın.

Evet, haklısın. Tamam, ben gidiyorum

Syd
mi?

Bekle, eski sevgilisinin bara girdiğini
görüyorum!

O olduğunu nereden biliyorsun?

Bana onun bir resmini gösterdi.

Tabii ki yaptı.

Bu kesinlikle o!

Tamam, görünüşe göre paçayı
kurtardım! TTYL!

İki saat sonra mesaj bırakıldı:

Gretchen, yardımına ihtiyacım var!

Adam kaçırma suçlamasıyla hapse atıldım ve bir
avukat bulmak için yardıma ihtiyacım var.

SOS!!!!

Bu kısa öyküyü beğendiyseniz, daha fazla tüyler ürpertici
flört eğlencesi için [lütfen The Boyfriend'in bir kopyasını alın!](#)

FREIDA MCFADDEN TARAFINDAN DA

Erkek Arkadaş

Öğretmen

İş Arkadaşı D

Koğuşu

Mahkuma

Asla Yalan

Söyleme

Hizmetçi, Hizmetçinin Sırrını

İzliyor

Hizmetçi

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek

Şehri Ölü

Med

Şeytan Önlük Giyer

Bildiğın Şeytan

YAZAR HAKKINDA

Freida McFadden New York Times, Amazon Charts, Wall Street Journal, Washington Post, USA Today, Publishers Weekly ve OMG bu liste sonsuza kadar uzayıp gidiyor, değil mi? Bu kadar yeter. Freida kitap yazıyor, tamam mı?

Freida aynı zamanda yarı zamanlı olarak doktorluk yapıyor, ancak cerrah değil ve bu söylentinin nasıl çıktığını bilmiyor. Freida, ailesi ve siyah kedisiyle birlikte, okyanusa bakan ve çığlık attığınızda kimsenin sizi duyamayacağı üç katlı asırlık bir evde yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.